

*C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad la a 58-a aniversare
(8 Octombrie 1954 - 8 Octombrie 2012)*

Viața noastră

**2012 - Anul european al îmbătrânirii active
și al solidarității între generații**

Programul manifestărilor

**prilejuit de "Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice" (1 Octombrie)
și a celei de a 58-a aniversare a Casei (8 Octombrie)**

1. Duminică 30 Septembrie 2012

Ora 10.00 – Crosul "Cupa Toamnei" – ediția a II-a, ce va avea loc în Grădina Publică din Bârlad.

2. Luni 1 Octombrie 2012

Ora 10.00 – Premierea membrilor C.A.R.P. "Elena Cuza" din mediul rural care aniversează „NUNTA DE AUR”;

Ora 14.00 – Concursul de tenis de masă la Sala de sport a Școlii nr. 9 „Manolache Costache Epureanu”;

Ora 14.00 – Concursul de șah ce va avea loc la sediul Sindicatului Liber al Pensionarilor Bârlad.

3. Marți 2 Octombrie 2012

Ora 16 – Premierea membrilor C.A.R.P. "Elena Cuza" din municipiul Bârlad care aniversează "NUNTA DE AUR”;

Ora 14.00 – Concursul de tenis de masă la Sala de sport a Școlii nr. 9 „Manolache Costache Epureanu”;

Ora 14.00 – Concursul de șah ce va avea loc la sediul Sindicatului Liber al Pensionarilor Bârlad.

4. Miercuri 3 Octombrie 2012

Ora 14.00 – Concursul de tenis de masă la Sala de sport a Școlii nr. 9 „Manolache Costache Epureanu”;

Ora 14.00 – Concursul de șah ce va avea loc la sediul Sindicatului Liber al Pensionarilor Bârlad;

Ora 17.00 – „Să ne ferim de primejdii” – prelegere susținută de Poliția de Proximitate.

5. Joi 4 Octombrie 2012

Ora 18.00 – Sărbătoarea „Nunta de Aur” – Centrul de Afaceri Tutova din Bârlad;

Ora 14.00 – Concursul de tenis de masă la Sala de sport a Școlii nr. 9 „Manolache Costache Epureanu”;

Ora 14.00 – Concursul de șah ce va avea loc la sediul Sindicatului Liber al Pensionarilor Bârlad.

6. Vineri 5 Octombrie 2012

Ora 14.00 – Premierea câștigătorilor la concursul de tenis de masă;

Ora 16.00 – Premierea câștigătorilor la concursul de șah.

7. Sâmbătă 6 Octombrie 2012

Ora 10 – Simpozionul "Importanța Monitorizării unor parametri de mediu cu implicații asupra stării de sănătate a persoanelor vârstnice", susținut de dl. Ușoa Constantin - cercetător științific;

Ora 16 – Spectacolul "Rapsodii de Toamnă", la Casa de Cultură George Tutoveanu.

8. Duminică 7 Octombrie 2012

Lansarea numărului 9 al revistei "Viața noastră”;

Expoziție foto dedicată aniversării a 50 de ani de activitate a coregrafului Aurel Gădulea.

9. Luni 8 Octombrie 2012

Ziua Porților Deschise.

La aceste manifestări sunt invitați toți membrii Casei și ai Sindicatului Liber din mediul urban și rural.

Meșaj cu prilejul Zilei Persoanelor Vârstnice

— 1 Octombrie —

Stimați membri și simpatizanți ai C.A.R.P. „Elena Cuza”,

Ca în fiecare an, la 1 Octombrie – Ziua Persoanelor Vârstnice, inimile noastre, ale celor care am trudit o viață acolo unde Țara și Conducerea ei ne-au cerut, bat aproape la unison în speranța unor vremuri mai liniștite, în care să ne creștem, cum știm mai bine, nepoții și strănepoții, în cultul iubirii de neam și al respectării pământului lăsat de străbuni.

Folosesc acest prilej pentru a transmite celor peste 30.000 membri ai Casei noastre de Ajutor Reciproc, dar și tuturor pensionarilor și familiilor lor din Bârlad, din zonele arundate, dar și celor din toată țara, un cald salut prietenesc și încurajator.

Adaug acestui salut îndemnul frățesc de a rezista presiunilor sociale ale momentului și de a găsi în noi înșine resursele fizice și morale, nu pentru supraviețuire, ci mai ales pentru continuarea idealurilor individuale pe care nu le-am îndeplinit.

Bătrânețea nu este o boală, ea e doar o stare pe care o putem revigora cu voința noastră, cu forța noastră și cu credința noastră că mai putem fi de folos comunității, patriei și oamenilor. Un bătrân își schimbă părerile mai greu. Să fim, deci, hotărâți în părerile noastre!

Cu aceste gânduri, să facem, dragi prieteni și frați, din **Ziua Persoanelor Vârstnice** o ocazie în care să ne facem cunoscute dorințele noastre de înțelegere, pace și comuniune, în numele dorinței de propășire a orașului nostru și a Țării ai cărei copii loiali am fost și suntem.

La mulți ani, concetățeni!

Magistrat pensionar,
Nicolaie MIHAI
Președintele C.A.R.P.
„Elena Cuza” Bârlad

Ajutor sau binefacere

Misiunea pe care o am – coordonarea atentă a multor și variatelor acțiuni ale Casei – nu e așa de ușoară, precum o cred unii, fiindcă eu trebuie să respect legile atât în litera, cât și în spiritul lor.

Acesta este și motivul pentru care, și în paginile revistei noastre, încerc să explic, mai direct sau mai pe ocolite, nuanțe ale interpretării și aplicării normelor oficiale. Până și reamintirea sensurilor unor cuvinte românești este necesară și, adesea, obligatorie, mai ales că, în toate împrejurările în care comunicăm, cuvintele sunt purtătoarele înțeleșurilor. Deci, a încerca să deosebim sensul cuvântului **ajutor** de cel de **binefacere** poate clarifica pe mulți dintre cei care adoptă, în relațiile cu C.A.R.P., poziții neprincipiale, ba de multe ori, ofensatoare.

Intervenția mea de acum, lapidară însă, va avea mai mult o tentă morală, iar cei care îmi vor pricepe intenția, sigur vor găsi alte tonuri în declararea unor păreri. Am fost încântat, în această ordine de idei, de cât de bine a fost receptată opinia mea din placheta „Supa gratuită nu e gratis”, un ecou venit de la un pensionar (dl. col.(r) Ion Staș) publicându-l în acest număr.

Așadar, a sfătui pe cineva e ca și cum l-ai ajuta. Sfatul trebuie dat la vreme, fiindcă, așa cum zicea cineva, „leacul după moarte, este prea târziu aplicat”. Casa noastră de aceea se numește **„de ajutor”**, numai că cel care se bazează numai pe ajutorul altuia, poate ușor să cadă. Ajutorul, în consecință, trebuie să fie **„reciproc”**. A da ajutor e egal cu a sări, pentru cineva, la nevoie. Și cu încredere **reciprocă**. Că doar e cunoscut de când lumea că cel care dă ajutor celor răi, regretă mai târziu.

Dar ce este cu **binefacerile**? Cuvântul acesta nu intră în sigla Casei noastre, care e **de ajutor reciproc** și nu de **binefaceri**. Ajutorul corect este, într-un fel, binefacere, dar atât. Adică ajutorul nu e pomană, în înțeleșul strict al cuvântului, ci e umărul pus la greu, în așteptarea refacerii forțelor celui aflat, temporar, în nevoie. Știm de mult că binefacerile nepotrivite sunt fapte rele, iar noi ne ferim de așa ceva. Să nu uităm că a-i face bine unui om care nu merită e ca și cum i-ai face rău unui om bun. Este necinstit cel ce beneficiază de o binefacere și nu știe sau nu vrea să răspundă la fel.

Reciprocitatea trebuie înțeleasă întotdeauna în sensul moral al noțiunii. Pentru că altfel, în zadar mai ceri ajutor de la cel cu care te-ai purtat urât. Și închei, spunându-vă o istorioară. Într-un orașel – din Franța sau din Italia, nu mai contează! – se afla o brutărie micuță și cochetă, pe peretele căreia era afișat un anunț năstrușnic: „*Brutarul e un om formidabil! Intrați să vedeți de ce!*”

Parafrazând, vă spun și eu dumneavoastră: Casa noastră e formidabilă! Intrați să vedeți de ce!

„Supa gratuită-i gratis?”
O întrebare foarte grea;
Un răspuns bun, altruist,
Președintele-l va da.

Ne pune serios în gardă,
Bun prilej de meditare,
Adevărul cunoscut:
„Cel care muncește are!”

Pensionarii, membri-ai Casei,
Au muncit ani buni de viață,
Fac eforturi mari acum,
Nevoilor să facă față.

Și-au arvunit munca lor,
Mult, puțin, cât au putut,
Ca s-alunge sărăcia,
Membri C.A.R. s-au vrut.

Este sigur, membrii noștri
Vor admite-n toată graba,
Chiar spetiți de anii mulți:
„Supa gratis nu-i degeaba!”

Ioan STAȘ

EPISTOLĂ DE DRAG !

Șimleu-Silvaniei, 30.07.2012

Domnule Președinte Mihai Nicolaie,

Felicitarea dumneavoastră trimisă mie cu ocazia onomasticii mele – Pavel – m-a impresionat profund. Asemenea gesturi frumoase cu care ești onorat de străini contrastează cu loviturile de copită primite de la așa ziși cunoscuți sau chiar prieteni(mă refer la lunga perioadă, 20.12.1933 - până în prezent) dar toate asperitățile s-au cicatrizat!

Sunt sigur că nu mă cunoașteți: din 1992 sunt în Comisia de Cenzori a CARP Șimleu, fiind un „dromader”, am reprezentat instituția la ședințele de la Covasna și București, distinsul nostru fost președinte (Ioan Ciorna, decedat pe 5 iulie 2012, la 86 ani) m-a rugat să merg eu în locul dumnealui. Regret că nu am avut onoarea să vă cunosc personal. Cu atât mai valoroasă mi se pare felicitarea dumneavoastră. La Conferința Federației de la Bârlad, ce cu onoare ați organizat-o, nu am mers, trimițându-l pe actualul președinte (col.(r) Ioan Moș, ales în 10.05.2012) pentru a se familiariza cu sistemul CARP, care nu este simplu, doar în aparență.

Frumosul dumneavoastră județ, mi-a intrat în suflet prin anii 1946-1947, când flăcăiași din Tutova au fost aduși pentru câteva luni în Ardeal și în sătucul meu Cohan(50 case), comuna Abram, județul Bihor. Cu multă dragoste au fost înconjurați de sătenii mei, abia se puteau înțelege în românește-regătenii cu ardelenii abia eliberați de hortiști(30.08.1940 – 25.10.1944),noi făcusem școala în limba maghiară. De atunci doream să văd România, auzind multe lucruri de la copiii moldoveni care în condiții deosebite erau despărțiți de cei dragi lor. Dar cu tristețe o spun, din 25-30 copii, niciunul, la maturitate, n-a trimis o

scrisoare de mulțumire gazdelor sau să vină în vizită, să spună: eu am fost găzduit 3-6 luni de familia Costin sau Leitan! Sigur, alții au uitat, eu nu, de aceea am vizitat Vasluiul de mai multe ori, cu mult drag și respect față de vasluieni în general și bărlădeni în mod special. Printre cele 3.445 localități vizitate în splendida noastră Românie fac parte și localități din Vaslui. În 18.08.1971 am vizitat Bârladul, muzeul românului „Gheorghe Gheorghiu Dej”, blamat de neromâni, în 19.08.1971(joi) am cules buruieni de pe mormântul Elenei Doamna de la Solești, alături, în conacul familiei era sediul Cooperativei de credit (neîngrijit, n-am intrat în sediu, să nu-i cert, eu eram președinte al Cooperativei de credit „Silvania” Șimleu). Apoi au poposit multe „flori” din județul Vaslui în Sălaj: Margareta din Muntenii de Sus, Violeta din Murgeni etc. Am avut prieteni pe linie profesională de la Vascon și Industria Laptelui Vaslui.

Domnule magistrat Mihai Nicolaie, înainte de a începe a vă scrie am tras din flacon o gură bună de palincă pentru a avea curaj de scris. Despre mine, dacă veți citi articolul „Cui ar folosi”, să știți că atunci unii din „românii” răi mi-au frânt aripile, cu câte o declarație falsă pentru a-și menține postul și gradele, eu trebuia să fiu pedepsit deoarece n-am acceptat rolul de „vânzător de frate” în armată. Nu regret, nu vreau să știu care „prieten” a fost incorect cu mine și cu alți nevinovați, unii chiar au fost împușcați(colegul Mărgineanu, lt.de art. la reg. din Prundu Bârgăului, n. Cașva, jud. Mureș, executat în 1957). Dumneavoastră îmi deschid sufletul deoarece pregătirea și profesia v-a

permis să cunoașteți multe aspecte subiective ale acestui popor în formare (superior conducătorilor politici actuali) și când am citit în una din cele 1.350 volume de cărți citite (1.250 volume le-am dăruit românilor din afara granițelor țării) că Elena Doamna a zis: „frumoasă țară, răi oameni”, actuala mizerie de la noi întărește părerea umilitei și ne iubitei soții care l-a servit cu mult devotament pe inegalabilul A.I. Cuza, dar care n-a putut face marile reforme ale statului decât cu dictatură, regim fără care țara se va dezintegra, clasa politică având de sute de ani gena slugărniceii, să-l servim pe stăpânul nou (străin), noi, românii, mâncându-ne unul pe altul!

Scuzați-mi frazele de mai sus!

Despre C.A.R.P. Șimleu (oraș cu 18.000 locuitori din care 5.000 elevi în trei licee, școli generale) situat la poalele „Măgurii” cu 596 m altitudine, cultivat cu viță de vie ca dealurile Hușilor, zonă legumicolă, în lunca Crasnei, cu lac la Vârșolț (ca dumneavoastră lacul Mânjești), doar lucruri obișnuite: 2.100 membri cu 4 puncte de lucru, două salariate, Consiliu Director cu înalt prestigiu, nu s-au constatat fraude.

Închei, rugându-vă să nu-mi considerați gestul ca lipsă de modestie, vă trimit câteva articole scrise de mine. Dacă veți avea răbdarea să le citiți, veți afla unele activități culturale din Șimleu și alte aspecte. Pentru a nu vă pune răbdarea la încercare am selectat doar câteva din cele 120-150 articole scrise începând din noiembrie 1957 în „Apărarea Patriei” cât și în alte 8-10 ziare locale „Crișana”, „Sălaj”, fiind corespondent voluntar.

Încă o laudă: lucrez și în prezent la noii capitaliști cu contract de muncă.

Am început în 1947 la patron, voi sfârși tot la patron. Când? Nu se știe. Să fim sănătoși!

Dumneavoastră, familiei, colaboratorilor de la C.A.R.P. multă sănătate, succes în muncă!

P.S. „Rulmentul”, Filatura Negrești, înflorește misticismul (Tanacu etc), agricultura intrată în evul mediu, care la recensământul din 1930 era la nivelul Franței din 1793 și cu 200 ani în urma Angliei la producția la ha. Vai de noi!

M-a impresionat plăcut numele C.A.R.P. „Elena Cuza”.

Cu mult respect,
Paul Maghiar

Adunarea Generală Extraordinară a reprezentanților membrilor asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

În data de 30 iulie 2012 a avut loc Adunarea Generală Extraordinară a membrilor Casei de Ajutor Reciproc „Elena Cuza” Bârlad.

Lucrările Adunării Generale Extraordinare s-au desfășurat la sediul Asociației din municipiul Bârlad, sala „Al. I. Cuza”, și au fost deschise de președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, magistrat pensionar, Nicolaie Mihai.

Acesta a anunțat scopul Adunării Generale Extraordinare. Pentru buna desfășurare a lucrărilor s-au făcut propuneri pentru:

- formarea prezidiului din 11 persoane;
- formarea Comisiei de redactare a Procesului Verbal;
- Comisia de numărare, verificare și validare a legalității adunării extraordinare;
- Comisia de redactare a proiectului de Hotărâre cu privire la modificarea și completarea Statutului.
- Secretariatul Adunării Generale Extraordinare.

S-a propus totodată ca președintele Casei să conducă lucrările Adunării Generale Extraordinare. Președintele a supus la vot propunerea și s-a votat în unanimitate de voturi. Adunarea Generală Extraordinară a fost legal constituită, prin prezența celor 55 de membri delegați, având în vedere că la data de 31.12.2011 Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad avea un număr de 28.412 membri, norma de reprezentare fiind de 1 la 500 de membri.

S-a intonat Imnul de Stat.

Ordinea de zi a fost următoarea:

- expunerea propunerilor de modificare și completare a unor prevederi statutare;
- înscrieri la cuvânt și discuții pe seama materialelor prezentate;
- prezentarea modificărilor legislative în materia executării silite.

Ordinea de zi a fost supusă la vot și aprobată în unanimitate. Președintele prezidiului, directorul economic

Lucica BURGHELEA,
contabil pensionar

Hriscu Vlad Andrei prezintă, propunerile de modificare și completare a unor prevederi statutare, așa cum s-a stipulat de către Consiliul Director prin Hotărârea nr. 49 din 25 iulie 2012.

Președintele Asociației a arătat că în ședința Consiliului Director din 25 iulie 2012, la care a participat și reprezentantul Oficiului juridic, avocat Hobjilă Aurel, consilierii, în urma controlului efectuat de Autoritatea Națională Sanitar Veterinară pentru Siguranța Alimentelor Vaslui, la magazinul de produse alimentare și nealimentare de la Sucursala Banca, a recomandării organului de control ca fiecare activitate specifică Asociației să fie încadrată într-un cod CAEN și a referatului prezentat de directorul economic Hriscu Vlad Andrei, întocmit în urma analizei Procesului Verbal de constatare a DSVSA Vaslui, au hotărât să supună spre aprobarea Adunării Generale Extraordinare propunerile referitoare la codurile CAEN, care să fie incluse în art. 32 alin. 3 din Statut.

S-a propus:

1) Art. 4 alin. 1 să aibă următorul conținut:

„Denumirea Asociației este Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” , prescurtat CAR Pensionari „Elena Cuza” sau CARP „Elena Cuza”.

2) La art. 10 s-a introdus următorul conținut:

„Membrii care nu au beneficiat de ajutoare nerambursabile sau împrumuturi, în caz de retragere, vor primi cotizația în termen de trei luni de la formularea cererii, cu excepția urgențelor”.

3) La art. 32 alin. 2 s-a propus următorul conținut:

„Înființarea și organizarea unităților prestatoare de servicii se aprobă de către Consiliul

Director, în spiritul legislației în vigoare, fiind validată la prima

Adunare Generală”.

Directorul economic a motivat necesitatea introducerii codurilor CAEN și implicit modificarea art. 32 alin. 3 din Statut prin faptul că, potrivit legislației în vigoare, Asociația noastră trebuie să dețină autorizații sanitar veterinar, autorizații de funcționare de la Direcția de Sănătate Publică și de la Primărie, pentru desfășurarea diferitelor activități de desfacere cu amănuntul a produselor alimentare în cadrul magazinelor extinse în cadrul Asociației.

De asemenea, Administrația Națională Fiscală, în urma controlului efectuat de Autoritatea Națională Sanitar Veterinară, a transmis conducerii Asociației să intre în legalitate prin introducerea codurilor CAEN și obținerea unei Hotărâri judecătorești în acest sens. Au fost supuse spre aprobare mai multe coduri CAEN decât activitățile și serviciile desfășurate în prezent de Asociație, pe motiv că în raport de strategia adoptată până în anul 2017 , de situația economică, de asigurarea protecției sociale a membrilor pensionari și diferite oportunități ce pot apărea, serviciile și facilitățile se pot extinde și pentru a evita convocări repetate în adunări extraordinare a membrilor delegați. La punctul trei al ordinei de zi, președintele a adus la cunoștința membrilor delegați modificările legislative cu privire la executarea hotărârilor judecătorești, la executarea silită și recuperarea debitelor și a costurilor în cazul nerespectării clauzelor contractuale. Totodată, roagă membrii delegați să lupte pentru creșterea și dezvoltarea imaginii Asociației noastre, să lupte pentru cunoașterea prevederilor legale în materie, a Statutului, să pună accent pe respectarea legislației în vigoare, să facă propuneri pentru modificarea Statutului, iar la următoarea Adunare Generală să aibă în

vedere și adoptarea unui cod al bunelor maniere, al unui cod etic al membrilor Casei, nu numai al salariaților.

Au fost supuse la vot modificările și completările la Statut, votându-se în unanimitate.

Adunarea Generală Extraordinară a Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” s-a încheiat cu intonarea Imnului de Stat al României.

Pensionar,
Lucica BURGHELEA

La 58 de ani

Astăzi este Ziua TA
Casa noastră de-Ajutor;
Cu toții te prețuim,
Spunem „la mulți ai” în cor.

Casă bună, CAR,
Anii ce i-ai împlinit
Nu arată nicidecum
Că ai mai îmbătrânit.

După atâția ani trăiți,
Schimbarea ta e în bine;
Să rămâi așa, mereu,
C-avem nevoie de tine.

Ești condusă înțelept
Și la modul potrivit,
Ne asiguri permanent
Ajutorul cuvenit.

Casa noastră de-Ajutor,
Viață lungă îți dorim
Să trăiești ani mulți și buni!
Te stimăm și te iubim!

Ioan STAȘ

Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice sau despre zicala

"Cine n-are bătrâni să-și cumpere"

Organizația Națiunilor Unite a stabilit, în cadrul sesiunii din februarie 1991, că ziua de 1 octombrie să fie sărbătorită drept "Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice", prilej cu care, în fiecare an, pe data de 1 octombrie au loc în toată lumea manifestări dedicate persoanelor de vârstă a treia. Personal nu agreez aceste sărbători mondiale, mai ales pe cele generate de ONU, acest organism având o vădită acțiune anticreștină. Ostilitatea față de Creștinism se manifestă azi în virtutea libertății de opinie, la adresa Bisericii fiind permise toate insultele. Ce am observat e că mereu se aduc în prim plan greșelile istorice (inchiziția, războaiele religioase, intoleranța) – care oricum nu au avut nici o legătură cu Biserica Ortodoxă, ci cu cea catolică, respectiv cu diferite dominațiuni păgânești sau sectare. Și în plus se omit meritele deosebite în edificarea civilizației occidentale, se omite ca Biserica a deschis primele universități, primele organisme filantropice (spitale, orfeline, aziluri¹) sau că organizațiile creștine cheltuiesc cel mai mult pentru a ajuta lumea din zonele sărace ale lumii, nu Unicef-ul, nu Onu sau Unesco. Unii s-ar putea întreba ce legătură au aceste informații cu subiectul din titlu? Iată că au, căci la noi, românii, bătrânii noștri ar trebui să reprezinte însăși seva creștinismului, aceștia ar trebui să fie purtătorii a celei ce ar trebui să fie **apa**

Andrei-Nicolae Mihai

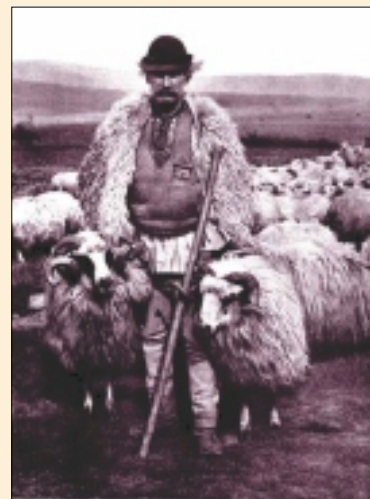
vie a poporului nostru, purtătorii testamentului nostru strămoșesc și sfânt. **Adevărul e că avem mulți înaintați în vârstă, dar puțini bătrâni!** Spune înțeleptul Solomon că "bătrânețile cinstite nu sunt cele aduse de o viață lungă, nici nu le măsoară după numărul anilor. **Înțelepciunea este la om adevărata cărunțețe și vârsta bătrâneților înseamnă o viață neîntinată.**"² Iată deci care este adevărata bătrânețe!

Românii în general, de-a lungul istoriei, nu au dus lipsă de Bătrâni. De la Bătrânii noștri, trecuți prin vâltoarea vremurilor, ar trebui să înțelegem mai bine lumea și adevărurile vieții, sufletul și identitatea noastră, ei trebuind să fie un izvor de povești și un veritabil îndreptar moral pentru urmași. Aceasta frumoasă imagine a omului vârstnic aparține conștiinței noastre spirituale, dar și naționale și ea va trebui preluată, sau mai bine spus reînviată și de tânăra generație de astăzi, altfel ne aflăm în fața unui veritabil suicid, atât sufletească cât și național.

Omul se îndreaptă spre haos, autodistrugere și deznădejde din pricină că se îndreaptă cu pași tot mai repezi de dezlipirea sa de Dumnezeu, iar fără Dumnezeu numai un nebun poate crede că se poate face ceva. Omul, chiar și cel cărunț, l-a scos pe Dumnezeu din inima sa, din ființa sa, din viața sa. Spune Psalmistul David în frumoșii săi psalmi: "Zis-a cel nebun în inima sa: "Nu este Dumnezeu!" Stricatu-s-au oamenii și urâți s-au făcut întru îndeletnicirile lor. Nu este cel ce face bunătate, nu este până la unul. Domnul din cer a privit peste fiii oamenilor, să vadă de este cel ce înțelege, sau cel ce caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, împreună netrebnici s-au facut; nu este cel ce face bunătate,

nu este până la unul."³ Aceste vremuri le trăim! Și ne miră că nu ne merge bine... Însă „Săracul nădăjduiește în Domnul și voi ați râs de nădejdea lui"⁴ - ei bine, tocmai acest "sărac" este adevăratul bătrân - și în fapt adevăratul bogat, săracul luat în râs și luat peste picior sau de prost, numit: incult, naționalist, extremist, fundamentalist religios, analfabet, superstițios – tocmai că stă prin credința sa neștirbită, împotriva duhului ateist – ecumenist – mondialist – antihristic – idolatru al lumii de astăzi, promovat prin mass-media în primul rând de societăți oculte ca ONU, UNICEF, NATO, CIA, Francmasoneria, Uniunea Europeană, evreii sioniști, Organizația Mondială a Sănătății etc., care, deși au obiective politice sau religioase – unele ce apar ca fiind laudabile, la fiecare dintre aceste societăți, după o cercetare dedicată, se poate descoperi că fiecare dintre ele are ceva sinistru în ea însăși⁵.

Datele statistice arată că astăzi, la peste 21 de ani de la prima sărbătorire a Zilei Internaționale a persoanelor în vârstă, există mai mulți vârstnici în lume decât au fost vreodată. O persoană din zece are peste 60 de ani, iar generațiile în vârstă se măresc mai rapid decât alte grupe de vârstă din cadrul populației. În 2050, se estimează că o persoană din cinci va avea peste 60 de ani. Cu toate acestea Bătrânii de care v-am spus sunt pe cale de dispariție. Lumea văzută îmbătrânește vertiginos, se usucă. Sunt din ce în ce mai mulți bătrâni cu trupul, dar din ce în ce mai puțini bătrâni cu inima și mintea. Sunt din ce în ce mai mulți bătrâni cu trupul, dar din ce în ce mai puțini copii, natalitatea e într-o continuă și periculoasă derivă, ceea ce demonstrează sterpitatea și falsitatea acestei "bătrâneți" cu care ne confruntăm. Căci avem certitudinea că "Pomul se cunoaște după roade", ne-au

spus-o latinii⁶, a întărit-o Însuși Hristos, Mântuitorul nostru⁷. În timp ce pe principiul trupesc-materialist ar trebui să tragem concluzia că prin înmulțirea "bătrânilor" ne aflăm în fața unei ere a înțelepciunii, această afirmație este îngrozitor de departe de adevăr.⁸ Cu toate acestea, întreaga omenire contemporană, transformată din popoare și neamuri, în populații și numere, se crede cea mai deșteaptă, destoinică și înțeleaptă generație din istoria lumii, aceasta cu toate ca ne aflăm în pragul decadentei morale totale și fără precedent⁹ (liberalizarea păcatului: homosexualitatea, curvia, hula, erezia, războaiele neîncetate și cruzimea fără precedent a acestora, consumismul devenit religie mondială, pedofilia, lucrarea pe față a ocultismelor și satanismelor, coruperea minților tinere încă din grădinițe, numărul incredibil de avorturi¹⁰ – din 90' încoace peste 22 de milioane, o adevărată baie de sânge în care se scaldă România!).

Veți spune: omul acesta vorbește prostii, este un nebun conspiraționist, cum au să fie aceste date reale, cum au să fie toate aceste organizații oficiale enumerate mai sus¹¹ oculte, cum adică să-și propună ele să pervertească mințile pruncilor chiar din grădinițe, etc.? Vă voi prezenta un mic fragment din planul **oficial** al unuia dintre directorii Agenției de Investigații a SUA (CIA) - Allen Dalles¹² - conceput pentru URSS și extins apoi și pentru alte popoare, inclusiv România:

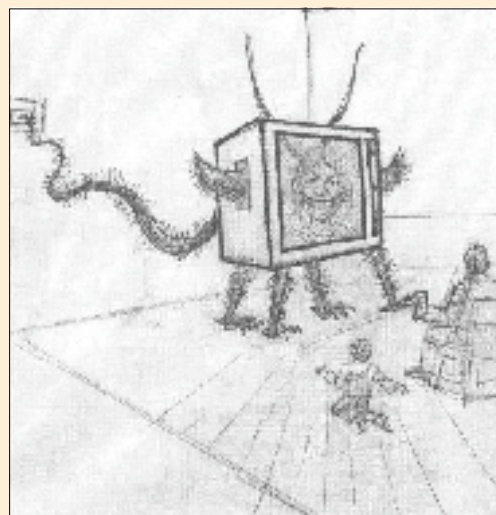
„Războiul se va termina, toate se vor aranja într-un fel, se vor pune la punct. Și atunci vom pune întreg arsenalul nostru - tot aurul și toate bunurile materiale spre a prosti și a deruta oamenii!

Creierul uman și conștiința oamenilor, în ansamblu, pot fi supuse modificării. Semănând acolo haos, vom substitui în forul interior al rușilor valorile adevărate cu cele false și-i vom face să creadă în ele. În ce mod? Vom găsi tovarăși de idei, complici chiar în Rusia.

Etapă după etapă, se va derula grandioasa după proporțiile sale tragedie a distrugerii celui mai nesupus popor de pe glob¹³ și a stingerii definitive și ireversibile a conștiinței lui naționale. Prin literatură și pictură - spre exemplu - vom extirpa esența socială, vom defăima oamenii de artă, le vom nimici orice inspirație de a se dedica literaturii și artei, culturii și altor procese care formează osatura spirituală a unui popor. Literatura, teatrele, cinematograful, vor reflecta cele mai josnice porniri umane. Vom susține și avansa pe toate căile acel soi de creatori care vor cultiva și induce în conștiința umană cultul sexului, violenței, sadismului, trădării - întru cuvânt imoralitatea propriu-zisă, iar în interiorul conducerii guvernamentale vom introduce haos și dezordine.

Pe căi ascunse, dar în mod activ și consecvent vom favoriza degradarea funcționarilor, mituirea, lipsa de principialitate. Birocratismul și târăgănarea vor fi trecute în categoria virtuților. Onoarea și onestitatea vor deveni ridicole și inutile și se vor considera rămășițe ale trecutului. Bădărănia și obrăznicia, minciuna și înșelăciunea, beția și narcomania, frica animalică a unuia față de celălalt, nerușinarea, trădarea, naționalismul și ura între popoare, și mai cu seama ura față de poporul rus vor fi cultivate pe neobservate și foarte curând se vor manifesta în toată amploarea lor.

Și doar unii, un număr foarte redus de oameni își vor da seama de cele ce se întâmplă, dar pe aceștia îi vom pune într-o situație de neajutorare totală, vom induce lumea în eroare și-i vom declara gunoarie ale societății¹⁴. **Vom smulge rădăcinile spirituale, vom face de râs și vom distruge bazele moralei creștinești.** Vom face astfel încât, generație după generație, să se degradeze întreg poporul. **Vom influența copii încă din grădinițe** apoi în adolescență, punând miza principală pe tineret, **corupându-l, demoralizându-l, dezintegrandu-l.** Îi vom preface în niște cinici, vulgari, cosmopoliți. Iată care este scopul nostru." - Și spunem noi acum: iată care este în realitate "visul american"! Citim și ne cutremurăm...

Revenind la bătrâni: m-am tot întrebat: oare ce ne-a văduvit pe noi, românii, de bătrânii noștri? Prin ce am fost noi prostiți și îndobitociți atât de tare? M-am întrebat și tot întrebat până am găsit răspunsul, care de altfel era unul la vedere, evident și simplu: **TELEVIZORUL**¹⁵! Acest instrument de propagandă a schimbat cel mai eficient mentalitatea românilor, dar și a lumii în general. De la apariția sa în 1926, lumea s-a transformat în mod dramatic în rău, aceasta fără un dubiu și prin acesta s-a lucrat în mod malefic asupra conștiinței fiecărui individ. Astfel că nu mare mi-a fost mirarea când am găsit următorul text:

„Antihrist va cunoaște toate vicleniile diavolești și va face false minuni. **Pe el îl va asculta și îl va vedea, în același timp, întreaga lume.** Fericit și preafericit va fi omul care nu va dori și nici nu va vedea fața spurcată a lui Antihrist. Cine va vedea și va asculta cuvântul hulitor de Dumnezeu a lui Antihrist, făgăduințele pentru toate bunurile pământești, acela va fi ademenit și va merge cu închinăciune înaintea lui și împreună cu el va pieri și va arde în focul cel veșnic". Ei l-au întrebat pe părintele¹⁶: „Cum vor fi toate acestea?”. Starețul a răspuns cu lacrimi: „În locurile cele sfinte va fi necurăția pustirii și se vor arăta mârșavii ademenitori ai lumii care vor înșela oamenii ce s-au lepădat de Dumnezeu și care vor săvârși false minuni. După ei se va arăta Antihrist și **toată lumea îl va vedea**

deodată". Părinții l-au întrebat pe sfânt: „Unde? În locurile sfinte? În biserică?”. Cuviosul a răspuns: „**Nu în biserică, ci în fiecare casă. În colțul unde stau acum sfintele icoane vor sta mașini ademenitoare, care vor înșela oamenii. Mulți vor spune: trebuie să vedem și să auzim noutățile. În aceste noutăți se va arăta Antihrist**".

Iar Sfântul Cosma Etolianul¹⁷ a spus-o și mai clar și simplu pe la 1700: "Va veni o vreme când diavolul va intra în casele oamenilor într-o cutie, iar coarnele sale se vor vedea pe acoperiș!"

Spun, de asemenea, Sfinții Părinți¹⁸, că atunci când bătrânii se vor strica să știm că Sfârșitul e aproape.

Desigur mulți nu vor crede cele scrise aici, sau mai bine spus, nu vor dori să creadă. Dar indiferent de ce credem sau nu, adevărul rămâne neschimbat. Televizorul ne-a distrus deopotrivă atât bătrânii, cât și tinerii. După flagelul comunist al lui Dej¹⁹,

cea ce n-a reușit comunismul prin epurarea bătrânilor și a adevăratelor elite (preoți, călugări, oameni de cultură etc.)²⁰, a reușit capitalismul prin intoxicarea și libertinajul²¹ promovat de TV și mijloacele media.

Ideologii atât comuniști, cât și capitaliști – inspirați de mișcări masonice ca Iluminismul și Revoluția franceză²², au realizat că cea mai eficientă metodă de înrobire și îndobitocire este reprezentată de anihilarea Bătrânilor noștri. Distrugând bătrânii, au asigurat astfel și distrugerea copiilor și generațiilor tinere, căci nemaexistând bătrâni care să-i educe și să-i învețe, acești copii și tineri au rămas inevitabil în mâinile malefice a celor o mână de “boieri” care conduc lumea. Dar chiar dacă ne-au dispărut aproape de tot Bătrânii, Dumnezeu nu ne lasă, căci ne avertizează prin gura psalmistului: „Nu vă nădăjduiți spre boieri, spre fiii oamenilor în care nu este mântuire”²³. Și oricum, nici comunismul, nici capitalismul, nici masoneria, nici alte mișcări oculte, nici infiltrarea lor în Biserica ortodoxă, nu au reușit să ne vaduească de tot de Bătrâni, căci iată, au existat un Părintele Dumitru Staniloaie, Gheorghe Calciu Dumitreasa, Ilie Cleopa, Arsenie Papacioc, Nicodim Măndiță, Sofian Boghiu, Daniil Sandu Tudor, un filozoful Petre Țutea, un scriitor Vasile Voiculescu sau Virgil Maxim. Cei mai mulți dintre ei au murit, adevărat, dar chiar și fără ei Dumnezeu ne-a dat ocazia să fim pe calea cea bună și să devenim, de ce nu, noi înșine Bătrâni: Sfânta Scriptură și scrierile Sfinților Părinți. Oricum, nădăjdum că nu vom rămâne singuri și oameni de duh încă vor mai fi până la sfârșitul timpului, căci ne-a încredințat Dumnezeu că “Voi zidi Biserica Mea, și porțile iadului nu o vor birui pe dânsa”²⁴.

Cât despre **Ziua Internațională a persoanelor vârstnice**, sărbătorirea acestei zile ar trebui să se afle sub semnul atenției, respectului și recunoștinței de care ar trebui să se bucure în țara noastră persoanele de vârstă a treia. Dar ele nu se bucură de acest respect, pentru că bătrânii au sărăcit sufletește și odată cu ei și noi ceilalți. Sărăcii bătrâni... să știți că nu îi pun la zid, dar la noi și în toată lumea, bătrânii – în marea lor majoritate – au încetat să mai fie cu adevărat modele demne de urmat.

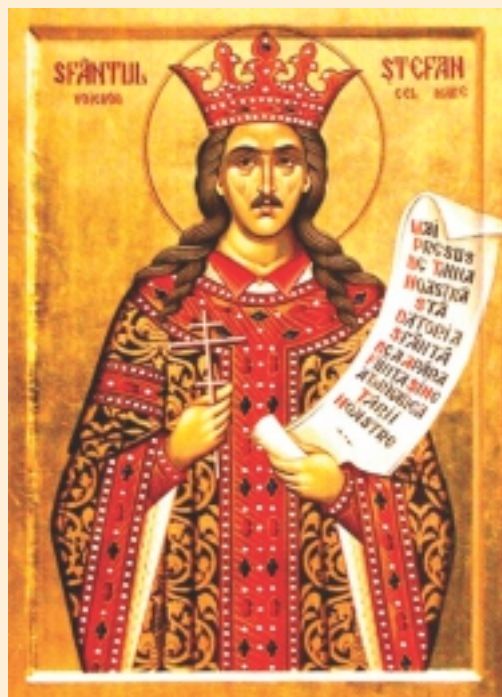
Totuși, noi îi iubim, ne iubim părinții, bunicii, unchii, ei merită respectul nostru și dragostea noastră, ne iubim bătrânii așa cum sunt ei²⁵, noi îi iertăm, căci știm că dacă vrem să schimbăm lumea trebuie să începem cu noi înșine, iar nu cu alții. Iar noi, ca viitori vârstnici, trebuie să avem grijă a nu întârâta la mânia pe copiii noștri, ci să-i creștem “întru învățătura și certarea Domnului”²⁶, indiferent dacă noi am fost sau nu crescuți așa. Important e să iertăm totul.

Totuși trebuie spus că argumentul sărăciei, abuzului, înșelării politice, călcării în picioare a demnității cetățeanului de către clasa politică națională și mondială, atacul viermănos și subversiv asupra limbii noastre naționale, asupra credinței noastre strămoșești, a tradiției și culturii noastre românești, asupra Bisericii și Dreptei Credințe – ei bine, aceste argumente ca scuză la delăsarea și nesimțirea sufletească a bătrânilor noștri și a noastră a tuturor nu merge! Nu merge căci strigă din mormintele țării Bătrânii noștri, ai lui Mihai Viteazul, ai Sfântului Ștefan cel Mare, ai Sfântului Daniil Sihastru, ai Sfântului Constantin Brâncoveanu, ai lui Tudor Vladimirescu, ai Sfinților Închisorilor comuniste și ai prigoanelor de tot felul – aceia cum au putut? Ei au putut, căci aceștia – apa vie a neamului nostru și a creștinătății în general – se interesau în primul rând de aspectul duhovnicesc al vieții, se îndeletniceau în primul rând a-l fi pe plac lui Dumnezeu și mai apoi pe plac oamenilor, de a-l dobândi protecția și prietenia, Aceștia iubeau pe Dumnezeu sincer, mai mult decât se iubeau pe sine, aceștia căutau în primul rând “împărăția cerurilor”²⁷ și încercau să își adune în primul rând comori nu pe pământ, ci în cer²⁸ – comori veșnice, pe care omul le ia cu el odată cu el la moartea sa trupească – dragostea, bucuria, pacea, îndelunga

r ă b d a r e ,

bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor – aceștia toată viața lor au luptat să își adune **bătrânețea**. Acestea trebuie să le facem și noi – să încercăm continuu să îmbătrânim, tineri cu duhul. Adevărat Bătrân adică de fapt Sfânt, după cum poate v-ați dat seama. Și să știți că sfinți putem deveni oricare dintre noi, căci sfinți ne face Dumnezeu și nu noi înșine. Noi nu trebuie decât să ne silim să iubim cât mai mult pe Dumnezeu, căci “cine are *poruncile Mele* și le păzește, acela *Mă iubește*.”²⁹

Astfel că, pe 1 octombrie, ne plecăm cu respect în fața tuturor concetățenilor noștri vârstnici, pentru contribuția binecuvântată pe care au adus-o de-a lungul anilor la

dezvoltarea societății și spiritualității românești. Deși adresăm aceste urări pentru această zi de 1 octombrie, respectul nostru trebuie să fie perpetuu și sincer și să se îndrepte *în fiecare zi* către persoanele de vârstă a treia, a căror experiență de viață și înțelepciune nu trebuie nicidecum banalizate. Nu-i uităm nici pe acei tineri cu minte bătrână și inimă înțeleaptă care s-au jertfit pentru credință și neam și toți împreună ne înclinăm cu dulce înfricoșare și respect în memoria strămoșilor noștri, a martirilor noștri, cei care au făcut posibilă existența și libertatea noastră, uneori chiar cu prețul sângelui. Cinste lor, acelora care din Înaltul Cerului ne iubesc și mai mult, ne veghează și mai aproape, se roagă pentru noi și mai aprins Dumnezeuului nostru și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Suntem în primul rând mândri că suntem Ortodocși, apoi că suntem români, căci *Dumnezeu e român*, după cum a spus un bătrân, Petre Țutea – cine are puterea să înțeleagă adâncimea acestei metafore se va bucura. Ne întrebăm: a mai trecut încă un ceas, încă o clipă – alături de toate celelalte ceasuri, alături de toate celelalte clipe. Dar oare... am mai îmbătrânit?

Maica Domnului cu mângâierea sa peste noi toți. Doamne ajută!

Note:

- Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Atanasie cel Mare sunt primii care au înființat aceste spitale. De când creștinismul a devenit religie de stat, sănătății i s-a acordat o mai mare atenție. Sinodul I Ecumenic de la Niceea a decis ca biserica să ajute persoanele sărmene, bolnave, văduve sau străine. A ordonat construirea de spitale în fiecare oraș-catedrală. Mai târziu au fost construite mănăstiri în apropierea spitalelor, astfel încât preotul să poată oficia slujbe și masluri. Pentru leproși era repartizată o secție aparte.
- Înțelepciunea lui Solomon, 4, 8-9
- Ps 13, 1-3
- Ps. 13, 6
- Voi detalia despre acestea într-un viitor articol.
- „Fructo cognoscitur arbor”.
- „După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini? Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște.” – Matei 7, 16-20
- La fel cum sectarii cred fals că creștinul adevărat e acela ce se multiplică rodind și că Biserica trebuie să se multiplice prin convertiți, ei crezând – la fel ca întreaga lume secularizată și căzută din har în care ne aflăm – că acest principiu de fapt materialist trebuie urmat cu sfințenie indiferent de ideologie, aceștia neînțelegând că întreaga Biserică se află în suflul celui curat cu inima în care s-a sălășluit Însuși Dumnezeu, adică deci că trebuie înmulțit harul în fiecare om – talantul dacă vreți. Iar liantul de netăgăduit spre înmulțirea acestui har este însăși viața liturgică a Bisericii Ortodoxe, singura care deține adevărul nemodificat și nealterat de credință
- „Deși (în vremurile din urmă) numele de creștin va fi auzit pretutindeni și peste tot vor fi biserici și slujbe, toate acestea nu vor fi decât pălănie, căci întru acestea se va sălășlui o adevărată apostazie.” - Sfântul Teofan Zăvorâtul
- Care în mod normal ar trebui să poarte numele de prunc-ucideri și nu avorturi, pentru că asta sunt de fapt: PRUNC-UCIDERI.
- ONU, UNICEF, CIA, NATO, WWF, Francmasoneria, Uniunea Europeană, etc.
- Allen Dalles (1893-1969), a activat în CIA din momentul înființării acesteia în 1947. În anii 1942-1945 a condus organizarea spionajului politic în Europa. Directori al CIA în anii 1953-1961. Unul dintre organizatorii activității de cercetare, spionaj și acte diversioniste împotriva URSS și a altor țări socialiste; ideologul „*Războiului rece*”.
- Și în același timp și cel mai ortodox!
- „În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea. (Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveți.)” – Ioan 16, 33
- Și în general toate mijloacele mass-media, cu ajutorul cărora s-a produs teatralizarea vieții politice (un show, parada, mitinguri, marșuri de susținere). Principalul instrument de propagandă al regimurilor totalitare, autolitare, sau post-totalitare cum ar fi ultranaționalismul, socialismul german, fascismul, stalinismul, comunismul, imperialismul etc. a fost reprezentat de mijloacele mass-media, mai ales în cazul fascismului și a comunismului. După aceleași tipare de propagandă lucrează astăzi Uniunea Europeană, SUA, trusturile multinaționale și în general așa numitele societăți capitaliste. Promovând o părută libertate și democrație, în spatele acestor sisteme se află de fapt ideologii mondialist-totalitare.
- Sfântul Lavrentie de Cernigov (Rusia).
- Sfântul Cosma Etolianul (1714-1779).
- Exemple de Sfinți Părinți mai cunoscuți: Sfântul Ioan Gură de Aur, Vasile cel Mare, Nicolae, Spiridon, Grigorie Teologul, Antonie cel Mare, Atanasie cel Mare etc.
- Și nu al lui Ceaușescu, așa cum am fost intoxicat și programați să credem după lovitura de stat din '89, căci așa cum a fost el – socialist (adică ateu), Ceaușescu a fost un adevărat și mare patriot, care a dat legi întregi pentru protejarea celei de bază a societății – familia: în '89 din aproximativ 22 de milioane de cetățeni, peste 4 milioane erau nou născuți!
- Exemple de elite ucise în închisorile lui Dej: Preoții: Arsenie Boca, Gherasim Iscu, Nicolae Steinhardt, Benedict Ghiuș, Constantin Sârbu, Dumitru Bălașa, Ilarion Felea, Ilie Lăcătușu (Sfânt în curs de canonizare), Sinesie Iojă; Elite intelectuale: Prințul Alexandru Ghica, Prof. Alexandru Mironescu, Demostene Andreescu, Valeriu Gafencu (Sfânt în curs de canonizare), Elisabeta Rizea, Gheorghe Jimboiu, Ioan Ianolide, Mircea Vulcănescu; Poeți: Radu Gyr, Traian Dorz și alții mii, printre care mulți monahi și monahii, simpli țărani, adevărați bătrâni.
- Libertinajul reprezintă în fapt opusul libertății, căci acest libertinaj aduce omul ca sclav al propriilor patimi, care devin a doua lui natură și de care neputincios și căzut acesta nu se poate elibera. Omul contemporan, ca să își amăgească conștiința (vocea lui Dumnezeu în om), a grantificat în mod sofisticat libertinajul ca fiind o manifestare a libertății; ori acest libertinaj fiind cu total opus ideii de libertate, rezultă că acesta este în mod direct opus lui Dumnezeu, în care putem fi cu adevărat liberi, despătimindu-ne și silindu-ne a respecta poruncile Lui, care sunt – în ciuda a ceea ce zic câțiva rățăciți – singurele adevărate, mântuitoare, perfecte!
- Libertate, egalitate, fraternitate sau moartea, aceasta a fost adevărata deviză a revoluției masonice franceze de la 1789. Revoluția franceză a fost plină de loji masonice extrem de active. Nici nu se poate scrie o istorie a ei fără să descrii activitatea acestor loji. Citez Loja „Les Neufs Soeurs” unde găsim printre „frați” pe Condorcet, Camille Desmoulins, Danton, Andrea Chenier, Champfort. În loja „La Candeur” îi găsim pe La Fayette, Laclos, dr. Guillotin, autorul *sinistrei invenții ghilotina*. În alte loji îi găsim pe Mirabeau, Marat, Robespierre sau figura pitorească a lui Casanova. „*În sfârșit am reușit! Întreaga Franța a devenit acum o mare lojă. Francezii sunt toți francmasoni. În curând, întregul univers va fi precum noi.*” – Discurs în Adunarea națională franceză, 12 august 1792
- Ps. 145, 3.
- Matei 16, 18.
- “Copii, ascultați pe părinții voștri în Domnul că aceasta este cu dreptate. "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, care este porunca cea dintâi cu făgăduința: Ca să-ți fie tie bine și să trăiești ani mulți pe pământ.” – Efeseni 6, 1-3
- Efeseni 6, 4: “Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i întru învățătura și certarea Domnului.”
- Matei 6, 33: “Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.”
- Matei 6, 19-21: “Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.”
- Ioan 14, 21

Andrei-Nicolae MIHA

PĂRERI ȘI GÂNDURI DIN PARTEA PENSIONARILOR BÂRLĂDENI

Ziua de 1 Octombrie este dedicată omagierii și respectării celor de vârstă a treia, fiind desemnată drept „Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice”. Această sărbătoare este o dovadă a prețuirii și respectului datorat celor vârstnici. Frumoasa imagine a omului vârstnic aparține conștiinței noastre și ea trebuie preluată și de tânăra generație, dăinuind ca un semn de noblețe pentru persoanele de vârstă a treia, de adus un omagiu celor ajunși în această etapă a vieții, când sufletul se hrănește cu amintiri, fiind considerați „persoane cu cele mai multe amintiri”, aceasta datorită faptului că se bazează pe realizările anterioare, așadar pe niște certitudini. În ziua de astăzi, puțini oameni știu să fie bătrâni. Ei se adaptează greu la noile schimbări ale vieții, nu mai fac față greutăților și neajunsurilor, nu mai pot fi singuri, săraci și bolnavi. Noi, cei din comitet, am încercat să aducem o rază de lumină, caldă și blândă, dezvoltând un șir de oportunități și facilități, doar să-i vedem, pe acei îndurerați, nefericiți, să simtă că nu sunt singuri, că avem nevoie de ei.

Sindicatul Liber al Pensionarilor, răsărit din oameni pentru oameni, încearcă să ajute vârstnicii să-și amintească cu plăcere de viața pe care au trăit-o, speranța și dorința de viață, căci mai frumos decât viața, nimic nu e. Sindicatul încearcă, și de multe ori reușește, să ajungă la sufletul persoanelor vârstnice, aducând o rază de lumină, o speranță în ziua de mâine, alinându-le suferința. Pentru a le îndepărta gândurile și neajunsurile de zi cu zi, sindicatul nostru organizează programe ce includ activități culturale, sportive, concursuri de șah, table și cros cu ocazia „Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice” și nu numai, susținerea unui cor al vârstnicilor, promovând tradițiile folclorice ca o punte între trecut și viitor.

Sindicatul a putut alege un colectiv, nu numai profesionist, dar și oameni cu suflet, pentru a-i ajuta pe cei neputincioși, care știu a iubi și trăi suferința. Datorită echipei noastre, a fost posibil de câștigat o lacrimă de bucurie din ochii vârstnicilor. Grija societății și, în special a celor ce conduc destinele acestei țări, ar trebui să se îndrepte spre identificarea soluțiilor de protecție a pensionarilor, respectiv a vârstnicilor. Aceasta este o datorie morală față de persoanele vârstnice, dar ei au uitat că sunt obligați să le ofere condiții mai bune de viață, deoarece aceștia și-au făcut datoria față de țară și față de generația actuală. Este absolut necesar să existe preocupare pentru a găsi, cât mai grabnic, soluții pentru îmbunătățirea traiului zilnic al persoanelor în vârstă și, desigur, al pensionarilor. Ieșirea la pensie este un eveniment deosebit de important în viața fiecăruia, dar, în majoritatea cazurilor, este un moment dificil, care adesea este însoțit de un neplăcut sentiment al inutilității lui pentru societate. Cu toate acestea, cred în puterea și înțelepciunea vârstnicilor de a face față tuturor greutăților cu care se confruntă.

Personal, folosesc acest prilej pentru a-mi manifesta solidaritatea cu domniile lor, să-i asigur că nu sunt singuri și să le adresez, cu ocazia acestei zile, urări de sănătate, liniște sufletească și speranță în Bunul Dumnezeu.

Cu profund respect și aleasă considerație,

Catinca POPA,

Membră CARP „Elena Cuza” Bârlad și

Președinte al Sindicatului Liber al Pensionarilor Bârlad.

Timp liber de calitate pentru vârsta a treia

Perioada 1 - 8 Octombrie devine tradițională prin organizarea, de către C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, a numeroase activități dedicate „Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice”(1 Octombrie) și „Zilei Casei”(8 Octombrie).

În acest an aniversăm 58 de ani de activitate, timp în care Asociația noastră a reușit să servească membrii săi nu doar material, ci și spiritual.

La această latură spirituală voi face referire în rândurile următoare, știut fiind faptul că vârstnicii pot continua să se bucure de viață dacă îi ajutăm să se simtă integrați în societate, activi și prețuiți.

C.A.R.Pensionari „Elena Cuza” Bârlad oferă oportunități de petrecere a unui „timp liber de calitate” pentru vârsta a treia.

Sunt cunoscute și apreciate colaborările cu Ansamblul artistic „Mugurelul” condus de instructor coregraf Aurel Gudulea, cu Ansamblul coral „Crizantema” sub îndrumarea profesoarei Mihăilă Maria, cu profesorii Gruia Novac și Serghei Coloșenco responsabili în apariția trimestrială a revistei „Viața noastră”, cu doamna profesoară Marin Maria ce menține vie memoria neamului nostru prin lecțiile de istorie oferite la principalele evenimente, etc.

Ansamblul artistic „Mugurelul”

Lăudabile sunt și colaborările cu principalele instituții culturale bârlădene, precum Teatrul „Victor Ion Popa”, Muzeul „Vasile Pârvan”, Casa de Cultură „George Tutoveanu”, Centrul „Mihai Eminescu”, unde membrii noștri au fost onorați să participe la spectacole, recitaluri instrumentale, sesiuni și conferințe cu tematici științifice diverse, lansări de carte, expoziții de artă plastică.

Activitatea sportivă este prezentă prin concursurile de șah, tenis masă, cros.

Organizarea de excursii reîntră în preferințele pensionarilor, Casa noastră contribuind, printr-un ajutor nerambursabil, la asigurarea transportului.

C.A.R.Pensionari „Elena Cuza” Bârlad promovează parteneriate și colaborări bazate pe beneficiul reciproc în activitățile desfășurate, transparență și corectitudine în informațiile furnizate. În acest an, delegați ai Casei au participat în schimburi de experiență cu C.A.R.P. Roșiori de Vede, Galați, Fălticeni, Suceava, Pitești ș.a.

Eficacitatea intelectuală, competența socială și starea de bine subiectivă sunt trei criterii ce pot fi semnificativ îmbunătățite prin educație creativă, definind astfel o „bătrânețe reușită”.

Casa noastră încearcă, și credem că reușește, să aline singurătatea multor pensionari. Suntem deschiși la propuneri pentru activități care pot oferi o bătrânețe ușoară și liniștită.

Claudia COMĂNESCU

Ansamblul coral „Crizantema”

SEMNIIFICAȚIA „NUNȚII DE AUR” ȘI IMPORTANȚA ACORDATĂ DE CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR „ELENA CUZA” BÂRLAD ACESTOR CUPLURI

NUNTA DE AUR! O încununare a fericirii mature, conștiente, puternice care celebrează iubirea, care a ținut cuplul unit o jumătate de secol - **cincizeci ani de căsătorie**.

Cuplurile se regăsesc în fața altarului. Nașii le vor ține lumânările, aceeași de acum cincizeci de ani sau alții, după conjuncturi. Preotul va întări și va binecuvânta jurămintele pe care cei doi și le-au făcut când și-au unit destinele, iar unii își vor dăruia inele de aur, ca simbol al trăinicieii conjugale. **Cincizeci de ani petrecuți împreună sunt un motiv însemnat pentru a sărbători.**

Ca debut, în anul 2011 Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a luat inițiativa sărbătoririi celor care au împlinit 50 ani de căsătorie, asigurându-le acestor cupluri o petrecere sublimă și o amintire prețioasă pentru viitor. Fiind o aniversare atât de plină de semnificație pentru ei, președintele Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, domnul Mihai Nicolaie, a ținut cont de alegerea locației petrecerii, de personalitatea, gusturile și stilul lor de viață, așa că petrecerea a avut loc la Sala Festivă de la Centrul de Afaceri - Tutova. Evenimentul a fost organizat în colaborare cu Primăria Municipiului Bârlad, în persoana domnului inginer Constantin Constantinescu, și Sindicatul Liber al Pensionarilor.

La petrecere toți au fost prezenți într-o ținută ireproșabilă, ca pentru o adevărată nuntă. Invitații au fost întâmpinați cu tot protocolul convenit primind urările și felicitările celorlalți. Organizatorii și-au luat în primire rolul de gazde ale petrecerii asigurând buna dispoziție. Muzica a ținut cont în mod obligatoriu de preferințele celor prezenți, având în vedere că toți au fost persoane de vârstă a treia, oameni care-și împart cu dragoste și înțelepciune viața, bucuriile, zâmbetele, lacrimile și emoțiile. Ei trebuie să fie exemplul nostru, pentru generațiile actuale, pentru că tinerii care vin după noi, să învețe tot ce este bun, întrucât numai așa pot trece peste clipele grele.

S-a dat citire numelui fiecărei familii, fiecare primind în dar flori pentru doamne, diplome, o masă festivă și premii în valoare de 2.800 lei. S-a servit o cupă de șampanie, s-au făcut fotografii, s-au depănat amintiri din tinerețe, s-a cântat și s-a dansat.

La sfârșitul petrecerii, sărbătoririi au mulțumit domnului Mihai Nicolaie, Președintele Casei de Ajutor Reciproc „Elena Cuza” Bârlad și domnului Primar ing. Constantin Constantinescu, pentru clipa de bucurie oferită, pentru deosebita pasiune depusă pentru această realizare.

„MULTI ANI ȘI SĂ FIȚI SĂNĂTOȘI!”

Lucica BURGHELEA

CINCIZECI DE ANI AU TRECUT

De când alături de tine
O viață-ntreagă-am petrecut
Și mi-a fost foarte bine.

ASTĂZI LA NUNTA DE AUR

Trandafirii albi îți dăruiesc.
Aș vrea să fiu un meșter faur
Și visele să-ți împlinesc.

ȘTIU CÂT DE MULT TU ȚI-AI DORIT

Să ai în viață sănătate.
Cât am putut m-am străduit
Mai mult, zău, nu se poate.

DE-A LUNGUL VIEȚII AM TRĂIT

Împreună multe bucurii.
Cât am putut ne-am tot ferit
De-ale lumii neghiobii.

ASTĂZI, LA ANIVERSARE,

Te sărut, dulce pe frunte,
Ai fost și ești femeia care
Merită flori multe, multe.

DIN INIMĂ ȚI LE DĂRUIESC

Și-ți mai fac un legământ:
Cât voi trăi eu te iubesc,
Acesta-mi e cuvântul sfânt.

CU DRAG TE-MBRĂȚIȘEZ PE TINE,

Din suflet vreau să-ți mulțumesc.
Ai trăit 50 de ani cu mine
Încă 50 îți mai doresc.

Dumitru DELCĂ

Vasile Chelaru

Doamna învățătoare

Printre oamenii la care deseori mă gândesc cu mare admirație se numără și doamna **Smaranda DRUICĂ**. Îi rostesc numele cu drag, nutresc față de dânsa sentimente atât de plăcute ce cu greu le-aș putea descrie, dar cele mai ușor de exprimat sunt respectul și recunoștința. Îndrăzneala de a așterne pe hârtie câteva gânduri despre învățătoarea mea s-a născut de mai mult timp, dar de fiecare dată un fel de teamă că nu aș găsi cuvintele potrivite pentru a zugrăvi un portret care să evidențieze clar trăsăturile fizice și sufletești ale celei ce m-a învățat să scriu și să citesc, a întârziat acest demers.

*

Îmi amintesc bine ziua când tatăl meu m-a condus la Școala nr. 6 din Bârlad! Mă ținea de mână și mă sfătuia cu răbdare: „Să fii cuminte și atent! Vei avea o învățătoare tânără”. Trimestrul al doilea începuse și am priceput că existau unele rezerve privind aducerea mea în rândul colectivului clasei întâi, fiind temeri că nu m-aș mai încadra la nivelul de cunoștințe acumulat de majoritatea elevilor, iar în scurt timp am înțeles bine acest lucru...

Priveam cu mirare clădirea școlii, iar mulțimea de copii din sala de clasă aproape m-a speriat. Totul făcea parte dintr-o lume diferită de cea cunoscută mie până atunci – satul mic în care mă născusem și crescusem în primii șase ani, clădirea modestă a școlii, cu o singură sală de clasă unde eram înghesuiți toți copiii din sat între șase și zece ani și cărora un învățător din alt sat venea zilnic să le predea, simultan, lecțiile prevăzute pentru patru clase primare, modestia generală a comunității, munca la câmp și îngrijirea animalelor la care copiii participau activ, atmosfera rurală în general monotonă, drumurile greu circulabile după zilele ploioase ori pe timpul iernilor geroase, casele mici parcă aruncate neglijent de o parte și de alta a drumului, compuneau locurile natale a primei părți din copilărie, probabil asemănătoare cu marea majoritate a localităților rurale din acea vreme. Dealurile mari, parcă străjeri destoinici puși de Dumnezeu să vegheze asupra satului așezat la poalele lor, pădurile seculare, adăpost ideal pentru animalele sălbatice, câmpurile bine lucrate, liniștea și aerul curat, oamenii gospodari și liniștiți, aduceau acelor locuri un farmec aparte, transformate pentru mine în plăcute aduceri aminte.

Lumea în care părinții mei m-au adus – pentru a oferi copiilor un viitor mai bun – începea cu o școală mare și nouă, cu o mulțime de elevi și o învățătoare atrăgătoare care mi-a găsit cu greu un loc în clasa deja plină. Din prima clipă am remarcat chipul frumos și vocea fermă, cum, de altfel le-a păstrat și acum, fără a permite timpului să le schimbe prea mult. Era totdeauna foarte elegantă și îngrijită, chiar dacă eram aplecați asupra caietului, simțeam că se apropie datorită unui parfum discret și plăcut ce-l folosea, zâmbea rar și rostea cuvintele tare, clar și apăsător, ca să poată fi auzite în toată clasa. La început mi s-a părut prea exigentă, însă cu timpul am apreciat această atitudine, căci toți elevii dânselor știau ortogramele, știau a scrie caligrafic și citi cursiv, iar o parte din cei mai buni elevi ai școlii o avuseseră învățătoare. Pe de altă parte, fără multă autoritate era greu de strunit o clasă cu peste treizeci de copii, din care o bună parte proveneau din familii necăjite, din acea zonă a cartierului unde,

aveam să constat peste ani, predomina infracționalitatea și sfidarea normelor de conviețuire socială, cu unii dintre foștii mei colegi întâlnindu-mă peste ani de pe poziții total diferite. Prima evaluare a cunoștințelor acumulate de mine la școala din satul Fundu Văii a fost dezastruoasă. Din cei trei copii care eram în clasa întâi la școala din sat, eu mă consideram fruntaș, dar învățătoarea mea era de altă părere. Expresia feței și aprecierile făcute m-au îngrozit, pe mine, pe părinți, pe directorul școlii și, desigur, pe ea însăși. Nu voi uita niciodată dăruirea profesională și efortul dezinteresat al învățătoarei mele, care săptămâni întregi, zi de zi, rămânea cu mine după terminarea orelor de curs și relua ceea ce eu nu stăpâneam : poziția în bancă a corpului și a caietului, de la primele silabe la dictare, de la primele sunete la citit și recitat, ortogramele și caligrafia și tot ce considera că nu cunosc. Cu mine mai rămăneau câțiva elevi, romi de la marginea cartierului, care nu păreau așa de afectați de glumele răutăcioase ale colegilor și care mă făceau să cred că niciodată nu voi părăsi „ coada clasei„. Prima mare satisfacție a venit pe la sfârșitul trimestrului, când doamna învățătoare m-a scos în fața clasei, a deschis caietul și l-a arătat tuturor, spunând: „Iată cât de frumos scrie acum, întrecându-i pe mulți dintre voi! Sunt mândră de el”.

Există o licoare pe care dorim să o savurăm cât mai des în viață: un amestec de emoție cu satisfacție, mulțumire cu mândrie, dorință cu împlinire, speranță cu entuziasm. Învățătoarea mea mi-a oferit acest dar, așteptând numai o singură răsplată: de a deveni oameni care să putem fi utili altora. După acea zi ținută ei sobră și autoritară nu mă mai intimidă așa mult, înțelegându-i sensibilitatea interioară, dragostea pentru noi, cei care eram ca și copiii ei, mulți, gălăgioși și imprevizibili.

Anii au trecut iar noi, elevii de atunci, ne-am ales cărările vieții cum am dorit, urmând mai mult sau mai puțin sfaturile părinților și dascălilor noștri.

La aproape un an de la absolvirea Academiei de Poliție, aveam ca atribuții activități pe linia prevenirii delincvenței juvenile și, într-o zi, șefii mei m-au delegat să particip, alături de un procuror, la o întâlnire cu o clasă de elevi de la Școala nr.11. Era prima activitate de acest gen și încercam unele temeri legate de felul în care se va desfășura, de curiozitățile copiilor și mai ales de claritatea mesajului pe care urma să-l transmit. Când am intrat în sala de clasă, am observat că era amenajată ca pentru un moment festiv, lucru ce nu părea în consens cu activitatea planificată, dar pe care inițial l-am lăsat nelămurit. De parcă n-ar fi de ajuns o singură nedumerire! Am fost întâmpinați de cadrele didactice care călăuziseră elevii în cei opt ani de studii, învățător și diriginte, care doreau să se asigure că le pot oferi sfaturi utile și pentru vacanța de vară și, pentru a fi siguri de reușita demersului lor, au invitat și reprezentanți ai autorităților, ceea ce, la scurt timp după anul 1990, reprezenta o abordare mai nouă a relațiilor dintre instituții. Privirea mi-o ațintisem spre elevii atât de frumoși, cum eram toți la vârsta lor, amintindu-mi cu plăcere de anii de școală, când în fața mi-a apărut... **învățătoarea mea**. Sufletul îmi era inundat de emoții, bucurie, recunoștință și mândrie, văzând același chip plăcut, aceeași ținută sobră și decentă, aceeași voce fermă, privirea atentă și chiar mireasma discretă a unui parfum de calitate.

Au urmat câteva întrebări firești, legate de preocupările personale, profesionale și situația familiei, după care am trecut la activitatea planificată. Pentru prima oară mă aflam lângă învățătoarea mea, la catedră și nu în sala de clasă, de unde eram obișnuit să o ascult și să o privesc. Elevii s-au dovedit inteligenți, interesați de subiectele dezbătute, activi și mai puțin timorați decât am fi fost noi, la vârsta lor, spre mulțumirea celor care i-au îndrumat ani de zile.

La sfârșitul dezbaterilor avea să se consume un moment special, ce lămură și amenajarea festivă a sălii de clasă, buchetele de flori, vestimentația îngrijită a copiilor, zâmbetele ce împodobeau chipurile, precum și o aură misterioasă ce se răspândise în încăpere.

Cineva a anunțat solemn că activitatea a fost organizată și cu implicarea nemijlocită a doamnei **Smaranda Druică**, elevii participanți având-o dascăl în clasele primare, iar în scurt timp urma să părăsească catedra prin pensionare. Privirile tuturor exprimau deopotrivă regrete și admirație; era clar că fusese îndrăgită de elevi, prețuită de colegi, stimată de părinți, iar mulți ca mine purtându-i recunoștință și-o vor aminti mereu. Nici pe dumneaei nu o ocoliseră emoțiile, ochii înlăcrimați exprimând mai clar decât vorbele trăiri unice de împlinire totală, cei de față înțelegând că un astfel de sentiment se poate defini numai după ce pe timpul unei cariere frumoase reușești să îmbini într-o armonie perfectă priceperea, dăruirea, răbdarea, dragostea, înțelegerea și chiar sacrificiul.

Copiii s-au grăbit să o îmbrățișeze, iar dânsa le mângâia și săruta obraji. După ce s-au consumat acele momente pline de încărcătură emoțională, elevii s-au retras în bănci pregătiți să asculte de la fosta lor învățătoare un ultim cuvânt. Prin vorbe atent alese, Doamna a exprimat ce a însemnat pentru ea profesia de dascăl, a evocat pe scurt unele amintiri ori experiențe, a adresat cuvinte de apreciere foștilor elevi și mulțumiri colegilor, precum și celor prezenți în sală. Privind semeață, cu buchetele de flori în brațe, cu chipul parcă mai eliberat de unele gânduri, a rostit:

– Astăzi mai am un motiv să fiu fericită. Aici se află un fost elev de-al meu, dintr-o altă generație, de care sunt mândră și știu că într-un fel am contribuit și eu la reușita sa. Pentru că nu m-a dezamăgit, doresc să-i ofer lui aceste flori!

Simțeam din nou aceeași trăire minunată pe care o cunoscusem atunci când colegilor le-a fost arătat caietul meu de caligrafie, după atât de mult timp învățătoarea mea îmi oferise un alt dar neprețuit, cum numai dânsa știa să-l facă. S-a apropiat de mine și mi-a oferit buchete de flori, cu semnificații speciale pentru mine: neprețuită recompensă, atribuită elevului și omului consecvent. L-am mulțumit, însoțindu-mi cuvintele de sentimentele exprimate mai clar de priviri decât de vorbe : admirație și recunoștință.

Învățătoarea mea face parte dintre acei oameni care au puterea de a dăruia foarte mult, fără a cere nimic în schimb. Sper ca Dumnezeu să o răsplătească cu o viață lungă, lipsită de griji și suferințe.

Șeful Poliției mun. Bârlad
Comisar șef,
Vasile CHELARU

NECUNOScutUL

Motto:

„Curajul este începutul biruinței.”
(Plutarh)

Fulgii de zăpadă, roiuri, roiuri de fluturi albi, se zbenguiau haotic în lumina difuză a becurilor și neoanelor electrice amplasate în zona gărilor, triajelor, depozitelor, căminelor C.F.R., rostogolindu-se cu furie spre ferestrele vagoanelor, trenului în mișcare, topindu-se instantaneu. Asaltul fulgilor înghețați era continuu, fiind încurajat și de rafalele de vânt care viscoleau zăpada. Deși cerul era acoperit de nori și nici o stea nu licărea, nu era întuneric, zăpada care acoperea totul, reflecta lumină, o lumină rece, polară, care te alunga în căldura unui adăpost.

Trecuse de miezul nopții, o noapte rece, înghețată de februarie.

Înă, legănată de cântecul ritmic al roților de tren, ațipise. Călătorea spre București, urmând a susține examenele din sesiunea de iarnă la facultatea de filologie, unde era studentă în ultimul an. Avea 24 ani împliniți, însă cine o vedea nu-i dădea mai mult de 19. Brunetă, avea ochii mari, căprui, adumbriți de gene lungi, fața ovală, nasul mic, fin, părul negru ca abanosul era tăiat la spate, scurt, la nivelul gâtului. Când zâmbea, buzele pline îi dezveleau o dantură perfectă, de o albeață încântătoare. Privirea sa atrăgea ca un magnet, iar când râdea toată făptură sa strălucea, degajând o căldură liniștitoare ce bine dispune întotdeauna. Era îmbrăcată în pantaloni negri din stofa raiată, cu scurtă din piele maronie, cu blană albă, fiind încălțată cu cizmulițe bej cu blăniță întoarsă. Trupul său era bine proporționat, având dimensiunile unui top model, iar întreaga sa ființă degaja tinerețe și prospețime. Înclinația sa spre studiu, cunoaștere, îi dădea un aer grav, de mare seriozitate, care o făcea și mai atrăgătoare.

În compartiment era bine, cald, aici se mai aflau două femei vârstnice care ațipiseră și ele și un tânăr, subțirel, cu ochelari cu ramă aurie, care urmărea încordat un film pe ecranul laptop-ului. În monotonia ritmului sacadat al roților de tren, la un moment dat ușa compartimentului se deschise cu zgomot, iar în cadrul ei își făcu apariția un individ corpulent, de înălțime mijlocie, vârsta circa 35-40 ani, cu fața smeadă, îmbrăcat cu un cojoc negru. Purta pe cap o căciulă rusească, albicioasă, iar de sub fruntea îngustă îi sclipeau ochii mici, dușmănoși, rotunzi ca ai unui viezure.

Înă i-a remarcat imediat privirea rea, șireată, iscoditoare și o stare de disconfort o resimți imediat. Personajul nu spuse nimic și după ce aruncă o privire scurtă, ce ar fi dorit să pară dezinteresată, închise cu zgomot scrâșnit ușa compartimentului.

După circa o oră, același individ reveni pe culoar, se poziționă în apropierea compartimentului lnei și își aprinse

o țigară. Aruncă o privire plină de satisfacție spre compartimentul tinerei și vorbi la telefonul mobil scurt, monosilabic. Dispăru apoi în sensul invers celui dinspre care venise.

Fata nu mai dădu nici o atenție acestei apariții insolite și își mută gândurile spre sesiunea de examene care urma în săptămâna care tocmai debuta. Fiind în ultimul an de studiu, o năpădiră griile examenului de licență, repartitia, viitorii colegi, aspecte necunoscute pentru un nou ciclu de viață. Totuși, un singur gând nu-i dădea pace și o readucea mereu în realitate. „De ce s-a uitat la ea cu insistență și apoi cu satisfacție aproape maladivă, acel individ?... o cunoștea de undeva?... dorește ceva de la ea?!” Căută în memorie, în trecut, imaginea individului, însă nu găsi nimic. „Îți faci griji singură, fără rost și de gândești aiurea”, murmură în sine ea tânăra.

Trenul încetini, înaintând din ce în ce mai leneș pe vasta câmpie înghețată a Bărăganului. „Probabil are restricție de viteză datorită gerului și vremii nefavorabile”, gândi Înă și ieși pe culoar, făcând câțiva pași pentru a-și dezmoți articulațiile picioarelor. Aici era destul de rece, senzație amplificată de albeața întinderilor nesfârșite, dar se declanșase și un curent puternic de la un geam sau o ușă deschisă. Tânăra gândi că ar trebui să verifice singură, deoarece culoarul părea a fi pustiu. Se apropie cu pași ușori de capătul culoarului dinspre care venea în rafale, ca un șuvoi, aerul rece, amestecat cu stropi de apă. Observă ușa vagonului întredeschisă, iar prin hăul întunericului patrulau cu încetineală copacii împovărați de zăpadă. Zgomotul sacadat al roților de tren deveni asurzitor.

Înă trase de mânerul rece al ușii cu putere, însă nu reuși să o închidă. Din spatele său o izbi un miros înțepător de alcool amestecat cu tutun. Se întoarse și apucă doar să zărească într-o fracțiune de secundă privirea rea, vicleană, zâmbetul sardonice al călătorului care-i atrăsese atenția într-un mod dezagreabil, provocându-i panică.

– Ce puicuță avem aici!!... marfă...! nu glumă!., clasa întâia!... auzi Înă încremenită de uimire și teamă, glasul sâsâit, plin de sarcasm al individului. Cu iuțeală și dibăcie, acesta o înfășură pe Înă în cojocul său negru ca într-o cămașă de forță, împingând-o către ușa vagonului.

– Ești a mea, de aici în acolo nu mai ai scăpare, bruneto! sâsâi cu aceeași voce agresorul.

Tănăra încercă să se elibereze din strânsoarea cojocului, se zbatu cu toată puterea și țipă ascutit, cerând ajutor. Nu reuși mai nimic, forța agresorului era superioară, acesta o înjură de mamă, de toți sfinții, îndârjit că fata se opune și că cere ajutor. Din senin apără un bărbat necunoscut în vârstă de circa 55 - 60 ani, mijlociu de statură, îndesat, bine legat, blond, cu ochi albaștri, cu mustață scurtă, aurie, îmbrăcat cu o geacă verzuie, pantaloni negri bufanți. Fără să spună ceva, personajul îl lovi scurt cu piciorul în plex pe agresor, acesta icni de

durere, se lăsă puțin în jos, însă bărbatul îi aplică cu sete un upercut direct în bărbia expusă. Agresorul căzu ca fulgerat prin ușa întredeschisă a vagonului direct pe terasamentul acoperit de zăpadă.

– Somn ușor... vise plăcute... bestie!... spuse mucalit personajul apărut ca din senin.

Cineva, dintr-un alt vagon, trase semnalul de alarmă și trenul se opri brusc, într-un scrâșnet de roți înfiorător. Cine a căzut din tren, de ce?! cum?! cine?! este rănit cineva?! ce s-a întâmplat?! Începură să curgă întrebările curioșilor.

O patrulă de poliție îl identifică rapid pe agresor, un cunoscut infractor, urmărit național, condamnat la 10 ani detenție pentru infracțiuni de tâlhărie, șantaj, lipsire de libertate în mod ilegal, trafic de carne vie etc. După ce i-au fost acordate îngrijiri medicale, prezentând doar echimoze și excoriații minore, acesta a fost încarcerat pentru executarea sentinței de condamnare.

*

Salvatorul o apucă pe Ina de mână, eliberând-o din cojocul în care agresorul o ținuse captivă pentru câteva momente.

– Ești bine, fata mea?! o întrebă el cu voce înceată, întretăiată de efortul pe care îl făcuse.

– Da... da... șopti Ina, amețită de eveniment, totul s-a derulat pe neașteptate, este ceva incredibil ce mi s-a întâmplat, nu-mi vine să cred că eu am fost protagonistă...?! vă mulțumesc din suflet, domnule!

Începu să plângă încet, iar pieptul i se ridica ritmic, involuntar, vibrând de emoțiile prin care tocmai trecuse... Cele două femei, vecine de compartiment, au preluat-o din mâinile salvatorului său, ducând-o și așezând-o ușor pe bancheta sa.

– liniștește-te, fata mea ! o consolă necunoscutul, cu acel glas calm, cu accent bucovinean. Totul a trecut, nimeni nu-ți mai poate face nici un rău... da...? a trecut, odihnește-te ! Glasul patern al necunoscutului îi făcu bine tinerei.

– Cum de ați intervenit așa de prompt, domnule?? îl întrebă curioasă una din vecinele de compartiment. Omul clipi des din ochii săi albaștri, blajini și își mângâie cu degetul mare și cel arătător, cu mișcări line, mustața aurie... Începu să povestească, rar, așezat, în dulcele grai moldovenesc.

Fiind obosit, eram în vagonul restaurant și serveam o cafea. L-am remarcat pe individ de cum a intrat, după privirea de uliu pe care și-a plimbat-o prin încăpere. Căuta parcă ceva cu insistență. L-a sunat telefonul și am auzit că răspunde monosilabic, precipitat, cu supușenie. Celălalt partener de dialog comanda, iar individul a răspuns că va rezolva în noaptea aceasta. Nu a spus ce anume, dar după răspunsurile scurte pe care le dădea interlocutorului, am dedus că e ceva important, iar dacă nu duce la îndeplinire ordinul va avea de suferit. Nu mi-a plăcut individul de cum l-am văzut și parcă îmi șoptea cineva că pune ceva rău la cale. Inițial m-am gândit că este hoț de bagaje, că urmărește un transport de valoare. Noaptea călătorii sunt obosiți, vigilența e în scădere și furturile se pot săvârși mult mai lesnicios. După ce mi-am băut cafeaua, am mers în compartimentul meu, unde se mai aflau doi tineri care efectiv dormeau, mi-am pus borseta lângă ușă, pe scaunul

gol, ca o momeală și am așteptat. Așteptarea a fost grea, chinuitoare, după circa trei sferturi de ceas, am auzit zgomotul produs de deschiderea ușilor. M-am prefăcut că dorm, iar prin pleoapele întredeschise l-am zărit pe individul a cărui privire nu-mi plăcuse de la început, deschizând ușa compartimentului unde mă aflam. A aruncat o privire scurtă spre noi, însă atât eu, cât și vecinii mei, borseta lăsată neglijent pe scaun, nu prezentau nici un interes pentru el.

Am devenit și mai atent și, intrigat de reacție, am plecat în urmărire sa. Cred că în al treilea vagon, mai exact în apropierea acestui compartiment, s-a oprit, s-a uitat în interiorul acestuia, și-a aprins o țigară și apoi a vorbit din nou la telefon eu același glas umil, promițând că va rezolva. L-am văzut apoi că merge spre capătul culoarului, devenind foarte preocupat de ceva. Intre timp trenul încetinisese mult, iar individul a întredeschis ușa vagonului. La apariția pe culoar a domnișoarei noastre, i-am surprins rânetul plin de satisfacție și am înțeles că este grav și că ea e ținta. Am bănuir că a deschis ușa cu intenția de a o atrage în acel loc și cum trenul încetinisese, cred că momentul așteptat venise. Din capătul culoarului celuilalt vagon am observat, în apropiere, pe șosea, lângă terasamentul căii ferate, licărirea farurilor unui autoturism. A urmat atacul asupra domnișoarei noastre, cu intenția clară de a o răpi, însă eu am fost mai rapid.

– Domnule, sunteți polițist cumva??! îl întrebă vecina captivată de această povestire cu happy-end.

– Nu, doamnă, nici pe departe, am făcut armata la jandarmi în urmă cu 37 ani și acum sunt pădurar la Frasin, județul Suceava. Merg la băiatul meu în vizită, la București. Viața aspră pe care o duc în munte m-a călțit, ghicesc cu ușurință ticăloșii, după privirea ochilor și vorbele pe care le spun. Să știți că nu mă pot înșela. Nu știu dacă ați remarcat, individul nici bună seara nu a dat la nimeni. Pentru mine asta spune multe.

Istorisirea domoală a necunoscutului, dar mai ales gestul său de a o salva de la o așa primejdie, o mișcase atât de mult pe Ina, încât o căldură plăcută o invadă. Ochii săi mari, căprui, ca de prințesă, s-au umezit, iar lacrimile, boabe mici de mărgăritar, i-au alunecat pe față oprindu-se în colțul buzelor.

– Nu știu cum să vă mulțumesc, domnule, spuse ea printre lacrimi, mi-ați salvat viața, vă sunt profund recunoscătoare!. Involuntar îl îmbrățișă cu efuziune pe salvatorul său.

Descătușarea emoțiilor, starea de beatitudine care o cuprinsese, o înlănțuiseră ca într-o dulce voluptate.

– Suntem salvați, adevărata omenie există, este printre noi și va dăinui cât vor fi oamenii oameni, vorba proverbului: „Omenia este inima omului, Cine pe altul omenește, Pe sine se cinstește”, concluzionă una din vecinele lnei.

Trenul gonia acum voinicește, șerpuind mai repede printre nămeți spre întinderile albe și nesfârșite ale Bărăganului.

Comisar șef de poliție,
Marinel GÎLCĂ

GHEORGHE GHEORGHIEU-DEJ și România

De-a lungul anilor Bârladul a dat țării mulți oameni importanți - academicieni, profesori, doctori, ingineri, generali, dar și **doi conducători de stat**. Unul a fost **Alexandru Ioan Cuza**, care a condus

Principatele Unite și în timpul căruia s-a realizat Unirea de la 1859. Al doilea, ne place sau nu, **Gheorghe Gheorghiu-Dej**.

Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a născut la 8 octombrie 1901 la Bârlad, dintr-o familie săracă - Tănase și Ana Gheorghiu. S-a calificat ca electrician la Atelierele CFR Grivița. A devenit membru al PCR în anii 1929-1930. A participat la greva de la Atelierele CFR din 1933, fiind arestat pentru 12 ani în secția H de la închisoarea Doftana. În anii 1935-1936 a fost ales membru al CC al PCR, liderul fracțiunii din închisori a comuniștilor români. Va fi transferat, tot în această perioadă, de la Doftana la Tg. Jiu, în aceeași celulă cu Nicolae Ceaușescu. În august 1940 a evadat, iar după trei ani elaborează planul de reorganizare a PCR. În anul 1944 este din nou arestat, e dus la Tg. Jiu, dar, la scurt timp revine, după îndepărtarea lui St. Foriș, secretar general al PCR, fiind singurul etnic român din Comitetul Central al PCR. În anii 1946-1947 a făcut parte din delegația României la Conferința de Pace de la Paris, condusă de Gh. Tătărescu. A fost cooptat în aparatul guvernamental, începând cu guvernul C. Sănătescu II.

La 6 martie 1945 s-a instaurat în România guvernul dr. Petru Groza, primul guvern comunist din România. Odată veniți la conducere comuniștii au trecut la desființarea vechilor instituții și la preluarea modelului sovietic. În 1945 s-a dat o nouă reformă agrară, în 1946 are loc etatizarea Băncii Naționale, în 1947 are loc semnarea Tratatului de pace de la Paris și stabilizarea monetară. De asemenea, în urma "incidentului de la Tămădău" au fost arestați conducătorii PNT, condamnați la închisoare pe viață, ca de altfel toți liderii PNL. La 30 decembrie 1947, împreună cu dr. Petru Groza, Gheorghe Gheorghiu Dej "îl determină" pe regele Mihai să abdice și să părăsească țara. În aceeași zi, România se proclamă Republică Populară, condusă de un Prezidiu format din 5 membri, în frunte cu dr. C. I. Parhon.

În perioada următoare s-au luat noi măsuri de reorganizare a țării. Au fost desființate Academia, Senatul, Biserica Unită. S-au creat noi instituții specifice noului regim: Miliția, Securitatea, Marea Adunare Națională, Academia Republicii; s-au creat sovromurile (societăți mixte româno-sovietice prin intermediul cărora achitam despăgubirile de război către URSS), s-a trecut la naționalizarea principalelor mijloace de producție (1948) și la cooperativizarea agriculturii (1949).

Trupele sovietice au continuat să staționeze în România până în 1958. Regimul s-a caracterizat printr-o politică de stalinizare – se glorificau faptele lui I. V. Stalin, s-a introdus în școli limba rusă, iar un oraș (Brașovul), străzi, instituții culturale au primit nume rusești.

Din 1952, Gheorghe Gheorghiu Dej a fost prim-ministru. În domeniul economic, s-a trecut la crearea industriei grele. S-a construit Combinatul de la Galați, unde minereul era adus din India și Australia, Întreprinderea de Rulmenți de la Bârlad care va ajunge la 9000 de salariați (din cei aprox. 30.000 de salariați ai orașului).

După o perioadă de arestări în forță, care au culminat cu îndepărtarea grupului Ana Pauker – Vasile Luca – Teohari Georgescu, începe eliberarea unor deținuți politici (1964, deși se mai fac arestări). În 1958, la insistențele lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, trupele sovietice au fost retrase din România și a început destalinizarea. Se revine la vechile denumiri ale

străzilor și instituțiilor culturale, are loc o revigorare a istoriei românilor, se introduc în școală limbile franceză, germană, engleză, în lucrări se fac tot mai des referiri la Basarabia. Concomitent, au fost îndepărtați câțiva lideri PCR, considerați „periculoși” pentru Gheorghiu-Dej, precum Iosif Chișinevski sau Miron Constantinescu.

Se stabilesc relații cu țările occidentale și chiar cu S.U.A. Președintele Lyndon Johnson consideră România "un stat comunist prietenos". Relațiile s-au stabilit cu ajutorul lui Gh. Gaston Marin (evreu), viceprim-ministru, care în 1982 este îndepărtat de N. Ceaușescu și va emigra în Israel. Se reiau relațiile cu Iosip Broz Tito, conducătorul Iugoslaviei, se mențin relațiile cu China, cu țările aflate în conflict – Egipt, Israel, Palestina. Adeseori România e folosită drept "canal diplomatic" în începerea unor tratative. De asemenea, conducerea țării a refuzat, în 1964, "planul Valev", propus de URSS, de transformare a unor zone din sudul Basarabiei, Dobrogea și N-E Bulgariei într-o "regiune agricolă".

Distanțarea de Moscova se manifestă și prin adoptarea Declarației din aprilie 1964 cu privire la poziția PMR în problemele mișcării comuniste și muncitorești internaționale, când s-a cerut cu hotărâre neamestecul în treburile interne ale unei partid, dreptul fiecărui partid de-ași stabili linia politică. Declarația a făcut impresie în Europa, mai ales cu ocazia întâlnirii de la Varșovia, din 19-20 ianuarie, a statelor membre ale Tratatului de la Varșovia. Cert este că, la scurt timp, Gheorghe Gheorghiu Dej a început să se simtă rău, diagnosticul pus de medic fiind "pneumonie", după cum afirmă șeful de cabinet P. Sfetcu. La 2 martie diagnosticul era de neoplasm pulmonar și hepatic. La 19 martie 1965, starea de sănătate i s-a înrăutățit, intră în comă și se

stinge din viață la ora 17:43. Rezultatele anchetei nu au fost publicate. A mai existat o variantă care afirmă că Gheorghe Gheorghiu-Dej ar fi murit iradiat. După adepții acestei teorii Gheorghe Gheorghiu-Dej, mai putea fi iradiat în 1963, tot la Moscova, când a fost operat la vezica urinară sau în ianuarie 1965, când a fost la Varșovia.

A fost înmormântat în Mausoleul, din Parcul Libertății, azi Parcul Carol. La ceremonia de înmormântare au participat 33 de delegații străine. După 1990 a fost reînhumat la Cimitirul Bellu.

A fost căsătorit cu Maria Alexe și a avut două fiice: Vasilica (1928-1987), actriță și Constantina (1931-).

140 de ani de la moartea lui AVRAM IANCU

Cel pe care lumea îl cunoaște sub numele de „Craiul munților”, Avram Iancu, s-a născut în 1824 „pe vremea cireșelor”, la Vidra de Sus.

Provenea dintr-o fostă familie de iobagi. Om gospodar, bunicul său, Gheorghe Iancu, ajunge preot. Gheorghe Iancu se pare că era frate cu Horea și a participat la răscoala din 1784.

A avut șapte copii, printre care și pe Alexandru Iancu, care a ajuns pădurar și apoi jude domenal. Alexandru s-a căsătorit cu Maria Gligor și au avut doi băieți: Ioan, care a devenit preot ortodox și Avram. „Avrămuș” a urmat cursurile școlii primare la Vidra, Neaga și Câmpeni, primul învățător fiindu-i Mihai Gomboș. Încă din primele clase primare a îndrăgit muzica, fluierul fiindu-i un prieten nedespărțit. Și-a continuat studiile la gimnaziul din Zlatna, cursul inferior în limba latină (școala fiind maghiară) și cursul superior la Liceul Pianist din Cluj. Aici a făcut și două clase de filosofie. A obținut rezultate deosebite la matematică, fizică și istorie. În 1844 devine student al Facultății de Drept din Cluj. În scurt timp se înscrie ca practicant la Tezauriatul din Sibiu dar, fiind român, nu e bine primit. Renunță și se înscrie cancelarist la Tabla Regească din Târgu Mureș, unde se întâlnește cu foștii colegi de la Cluj.

Anul 1848 este un an revoluționar, în mai multe state din Europa a izbucnit revoluția. Ea începe în februarie la Paris, după care se extinde în Statele germane, Imperiul

habsburgic și în teritoriile românești. În Imperiul habsburgic situația era complicată. Revoluția a început la Viena. Popoarele asuprite din Imperiu doreau să-și obțină independența. Printre ei, maghiarii și românii din Transilvania. În martie 1848 a izbucnit revoluția în

Ungaria condusă de L. Kossuth. Revoluționarii propun o serie de reforme, printre care și reforma agrară, dar numai pentru maghiari. În noul stat independent ei recunosc o singură națiune - cea maghiară și o singură limbă. Mai mult, se propune „uniunea” Transilvaniei cu Ungaria. Tinerii intelectuali de la Tabla Regească au simpatizat cu revoluționarii maghiari la început dar, văzând care sunt obiectivele conducătorilor, s-au distanțat. În același an, 1848, Avram Iancu își ia examenul de avocat.

Încă de la început Avram Iancu s-a declarat de partea țăranilor români fiind unul din inițiatorii adunărilor de la Blaj. El s-a aflat pe

toată durata desfășurării revoluției în fruntea cetelor înarmate de țărani și mineri din Munții Apuseni. La început aceștia l-au privit cu neîncredere, având o situație materială bună. Talentul oratoric și încredințarea cu care a apărut drepturile românilor i-au determinat pe aceștia să-l considere unul de-al lor și să-l urmeze necondiționat.

Avram Iancu va merge în satele din Munții Apuseni, discută cu țăranii și îi cheamă la Blaj, în Duminica Tomii, 18/30 aprilie, pentru a participa la o primă adunare.

Între timp se conturează și cererile românilor: ștergerea iobăgiei, recunoașterea națiunii române, reprezentare în Dietă și o adunare națională. Guvernatorul Transilvaniei, contele Teleki, a interzis adunarea de la Blaj dar ea a avut loc. Avram Iancu și I. Buteanu au venit cu 2.000 moți disciplinați, fapt care a impresionat pe ceilalți participanți. Ca urmare autoritățile vor da certificate de bună purtare celor doi. În zilele următoare, moții conduși de Avram Iancu se întorc acasă și încep pregătirile pentru Marea Adunare Națională din 3/15 – 5/17 mai.

Iancu colindă satele iar țăranii îl ascultă. Mulți nu mai vor să lucreze ca iobagi și să-și plătească taxele urbariale. Autoritățile sunt nemulțumite și cer guvernului pază înarmată. În Munții Apuseni se instituie starea de asediu. La cea de a doua adunare de la Blaj, Avram Iancu participă cu peste 6.000 de moți disciplinați militărește. Cererile românilor au fost prezentate de August Treboniu Laurian. Românii au fost de acord cu cererile prezentate și s-au declarat împotriva „uniunii” Transilvaniei cu Ungaria. Documentul a fost trimis atât împăratului, la Viena, cât și Dietei de la Cluj. Ultima a decretat însă unirea Transilvaniei cu Ungaria. Dieta nu a fost de acord nici cu existența Comitetului Național Român de la Sibiu, condus de mitropolitul Andrei Șaguna și Simion Bărnuțiu și l-a dizolvat.

Avram Iancu trebuie să fie foarte atent, deoarece, fiind considerat periculos, se încearcă prinderea lui. Dintr-o astfel de acțiune a scăpat cu ajutorul Johannei Farkas – Hani – fiica preotului unitarian din Abrud. Aceasta l-a anunțat că maiorul Imre Hatvani a intrat în oraș și a reușit să-l scape conducându-l prin spatele casei lor. Altă dată pentru a scăpa de putere a stat ascuns în pădurea de fag de la Vidra. Legătura cu masele nu s-a întrerupt niciodată.

În septembrie 1848 are loc cea de a treia adunare de la Blaj. De data aceasta, Avram Iancu a venit cu 6.000 de moți înarmați. La fel va proceda și Axente Sever, care a plecat din Sibiu cu 500 de tineri și a ajuns cu 2.000. S-a încercat de către comisarul maghiar Vay dispersarea moșilor, dar fără succes. Cei prezenți au hotărât organizarea unei administrații românești -15- și crearea unor garnizoane înarmate – legiuni. Prima legiune e creată de Avram Iancu și Axente Sever.

Modul de organizare a adunării și acceptarea propunerilor făcute l-au supărat pe L. Kossuth care, printr-o proclamație „Către poporul valah”, le cere românilor să revină la vechea stare de lucruri și să se supună autorităților maghiare, în opt zile. Ca urmare, au loc incidente sângeroase urmate de dezarmarea unităților maghiare. În Transilvania începe un adevărat război civil ce va dura până în vara anului 1849, încheiat cu măcelul de la Zlatna. În conflict intervin și secuii care vor fi învinși. Austriecii intervin și ei. Până în decembrie 1848, Avram Iancu va colabora cu aceștia. Își dă seama

însă că nici austriecii nu-i vor ajuta pe români și atunci se gândește să obțină sprijinul europenilor. În acest scop va susține, prin contribuție proprie, publicarea unor articole despre situația românilor din Transilvania în străinătate. Luptele au continuat și Avram Iancu rezistă în Munții Apuseni. În acest timp, s-au încercat tratative între revoluționarii români și cei maghiari. Acestea au eșuat din cauza încălcării armistițiului de către maghiari. Printre cei implicați în tratative a fost și N. Bălcescu, care a obținut promisiunea de la Avram Iancu că nu va interveni misitor. Dar, după ce revoluția din Viena a luat sfârșit, austriecii au înăbușit și revoluțiile din Imperiu, deci și pe cea maghiară. La 4 martie 1849, împăratul Franz Joseph dă o Constituție prin care recunoștea națiunea română. L. Kossuth acceptă abia în iulie să semneze cu N. Bălcescu Proiectul de pacificare. Era însă prea târziu. Austriecii au cerut sprijinul Rusiei. Oștile rusești îi înfrâng pe maghiari la Sighișoara după care la 1/13 august armata maghiară a capitulat la Șiria, lângă Arad. După revoluție, austriecii au încercat să-l prindă pe Avram Iancu, deși luptase alături de ei. A fost chiar arestat la Halmei, dar a fost eliberat sub presiunea țăranilor.

În 1850 a plecat la Viena și a fost primit în audiență de împărat. A refuzat însă declarațiile primite motivând că el a luptat în folosul românilor. Revine în țară unde i se agravează starea de sănătate. Dezamăgirile suferite i-au agravat depresia. În primăvara anului 1872, după o hemoragie, este internat la Baia de Criș. În august pleacă la Valea Bradului, la preotul Toma Faur, apoi la Baia de Criș. În noaptea de 9/10 septembrie 1872, după o nouă hemoragie, a murit. Avea asupra lui o năframă zdrențuită, fluierul din lemn de cireș și o jalbă către împărat. Corpul i-a fost depus pe catafalc în casa lui Ioan Simionescu asesor la Serdia orfanală. Comitetul Zarand vrea funeralii naționale. La 13 septembrie 1872 a fost înmormântat la Țebea lângă gorunul lui Horea. Cheltuielile de înmormântare au fost suportate de doi moți care au rămas anonimi. Mormântul este în apropierea bisericii, singurul lăcaș de cult ce are pictat în interior tricolorul.

De altfel multe din bisericile din Ardeal au pictate, în interior, chipurile lui Horea și Avram Iancu.

Placa de pe mormânt a fost pusă în 1931 de către istoricii Gh. I. Brătianu și C.C. Giurescu și sculptată de Gh. M. Cantacuzino. Pe ea scrie **„Craii Munților. Națiunea Română întregită în hotarele ei firești și unită în spiritul libertății XDCCCXLVIII – MCMXVIII”**.

Moșii, ca de altfel toți ardelenii, își cinstesc periodic înaintașii. Una din numeroasele sărbători are loc la Țebea, anul acesta pe 9 septembrie, unde s-au adunat români de pretutindeni.

Un pios omagiu se aduce tuturor înaintașilor, dar mai ales lui Horea și Avram Iancu.

Profesor pensionar,
Maria MARIN

Neculai Ghețău,
profesor pensionar

EUGEN BULBUC

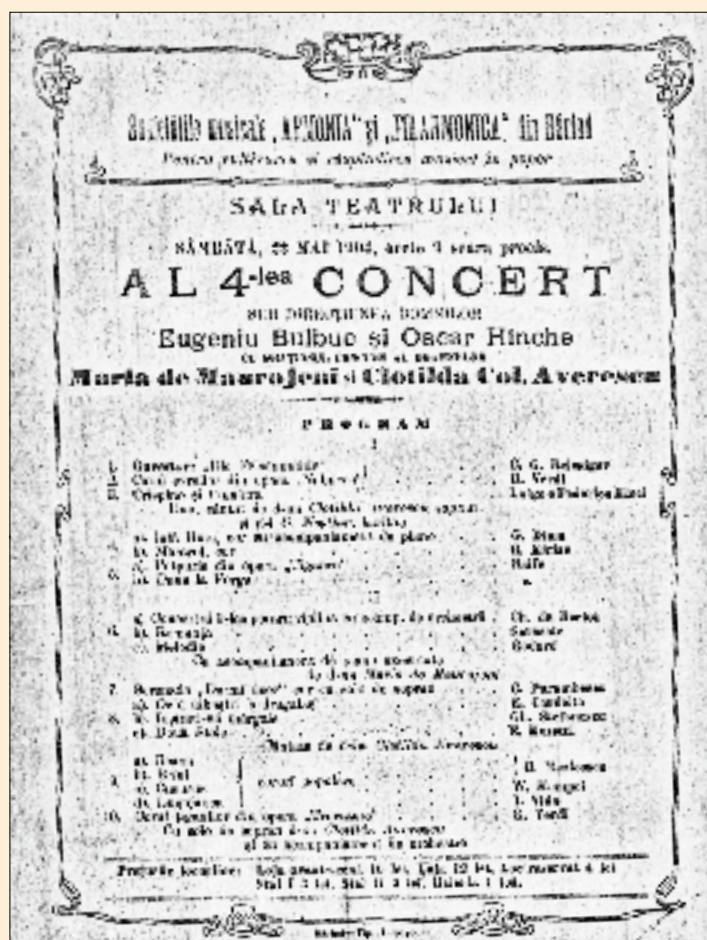
dirijor înaintaș al muzicii corale bârlădene

Într-o perioadă de mișcări social-patriotice care au culminat cu Revoluția de la 1848, Unirea Principatelor de la 1859 și Independența Națională de la 1877, un mare număr de compozitori au pus bazele cântului coral din țara noastră. **Astfel amintim: Gavriil Musicescu** (născut în 1847 la Ismail și decedat în 1903 la Iași), provine dintr-o familie de muzicieni compozitori, pedagog și dirijor al corului „Metropolitan” din Iași; **Gheorghe Dima** (născut în 1847 la Brașov și decedat în 1925 la Cluj) este un deschizător de drumuri pentru creația corală românească, înființează și conduce „Reuniunea Corală” din Brașov și Reuniunea de Muzică și Cântări din Sibiu; **Al. Flechtenmacher**, a activat la Iași, autor al cunoscutei „HORA UNIRII”; **Iacob Mureșianu** (născut în 1857 la Brașov, decedat în 1917 la Blaj), distins artist patriot și creator ardelean care a luptat prin graiul muzicii pentru trezirea conștiinței naționale; **Ion Vidu** (născut în 1863 în Mănerău, jud. Arad, decedat în 1931 la Lugoj), compozitor de seama și conducătorul „Reuniuni Române de Cântări și Muzică” din Lugoj; **D.G. Kiriace** (născut în 1866, decedat 1928 la București), compozitor și folclorist, dirijor al „Capelei Române din Paris”, fondator și dirijor al Societății Corale „Carmen Kiriace”, rămâne un exemplu luminos în istoria muzicii corale românești. Toți aceștia și alții au influențat compozitorii, dirijorii și profesorii de muzică de mai târziu.

Astfel, **Eugen BULBUC**, fiu al unui preot, s-a născut la 2 iunie 1872 în comuna Cerțești, județul Tutova. Rămas orfan de tată, în vârstă de 7 ani, mama sa l-a trimis la Episcopul din Huși, Calinic Dima, care l-a primit mai întâi ca pe un copil de casă, muncind în gospodăria lui, apoi l-a înscris la Seminarul Hușean (1887) pe care-l absolvă în 1891. În continuare a urmat cursurile Conservatorului de Muzică și Artă Dramatică din București, având ca profesor pe Eduard Wachmann (născut la 10.02.1836 – decedat la 12.12.1908) și pe Gh. Ștefănescu (născut la 13.12.1843 și decedat la 24.04.1925). Și-a susținut diploma de licență la 28.06.1985. După susținerea examenului de capacitate, în iunie 1927, este numit profesor titular la Liceul din Tg.Jiu, la care a funcționat până la 1 septembrie 1898 teoretic, deoarece nu s-a prezentat la post, transferându-se la Bârlad. A fost numit profesor de muzică la Gimnaziul real Manolache Costache Epureanu, după care, în urma unui concurs, a fost numit profesor de muzică la Liceul Codreanu din Bârlad, la care a funcționat până în 1932.

Găsind la Bârlad o atmosferă culturală meritorie, Eugen Bulbuc, excepțional dotat în arta muzicală, ajutat de câteva personalități ale orașului, a înființat în 1901 Societatea Muzicală „Armonia” și „Filarmonica” pentru cultivarea și răspândirea muzicii în popor, cu ajutorul material al doamnei Clotilda Averescu, soția viitorului mareșal Averescu, **comandantul Regimentului 4 Roșiori din Bârlad**. Astfel, într-un afiș din 22 mai 1904, în programul acestor societăți muzicale figurau lucrări de Musicescu, Vidu, Stephănescu, Verdi, Savasate, D.G. Kiriace, Porumbescu ș.a. În acel concert, alături de soprana Clotilda Averescu, a cântat ca bariton profesorul de limba latină la Liceul Codreanu, Gh.Neșțian, care era și un bun violoncelist.

Societatea Corala „Armonia” atinsese perfecțiunea sub bagheta lui Eugen Bulbuc, încât în 1906, cu prilejul sărbătorii a 40 de ani de la urcarea pe tron a prințului Carol I, a fost invitat să dea un concert la Arenele

Române din București, în prezența membrilor Casei Regale, prilej cu care Bulbuc a primit **medalia de aur, diploma de onoare și placheta de colaborator al sărbătoririi**.

Un ziar al vremii scria: „Duminică, 23 septembrie 1907, prin strădania harnicului conducător al Societății Corale „Armonia”, Eugen Bulbuc, s-a dat un concert în Aula Liceului Codreanu din Bârlad, cu concursul doamnei general Averescu.

Între 1899-1934 E. Bulbuc a creat și condus Corul Bisericii Domneasca din Bârlad din care făceau parte elevi și maturi, printre care amintim pe viitoarele mari artiste lirice ale scenei românești, Emilia Guțianu, Alessandrescu Cecilia Nastea-Cerchez și Natalia Darie-Zavoianu.

În cadrul Liceului Codreanu a alcătuit o formație orchestrală, cu care a dat numeroase concerte, așa cum a fost cel prilejuit la 6 decembrie 1908 cu ocazia împlinirii a 62 de ani de la crearea Clasului Real al Codreanului și a 50 de ani de când acel Clas a fost ridicat la rangul de Gimnaziu.

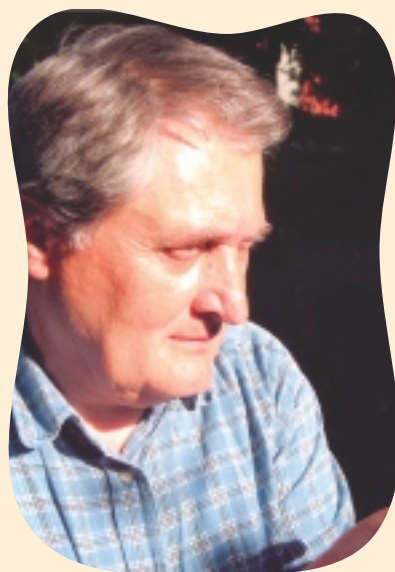
În timpul primului război mondial, casa lui Eugen Bulbuc din bulevardul Epureanu nr. 1 a fost gazda multor personalități românești care și-au găsit temporar adăpost în Bârlad, Alexandru Vlahuță, V. Voiculescu, Nechifor Crainic, Gh. Ștefănescu, Nicolae Iorga, Victor Ion Popa.

Cu formația sa orchestrală a dat mici concerte în cadrul șezătorilor literare ale Societății Literare „Academia Bârlădeană”, în sala mare a bibliotecii „Stroe Belloescu”, în sala curții culturii (azi Teatrul „V.I. Popa”), Aula Liceului „Codreanu” sau în localități rurale din împrejurimile Bârladului.

Ca profesor și pedagog de excepție, a creat un cor excelent la Liceul de fete „Iorgu Radu”, iar la lecțiile sale de muzică, în afară de partea teoretică muzicală, susținea expuneri despre creațiile unor compozitori români și străini: Verdi, Strauss, Mozart, Wagner, Rossini, Enescu, Porumbescu, Musicescu, Vidu, Chirescu etc.

După o prodigioasă activitate muzicală Eugen Bulbuc încetează din viață la 14.01.1949, fiind înmormântat la Cimitirul „Eternitatea” din Bârlad.

Prof. pensionar, **Nicolae GHEȚĂU**

Gheorghe GHERGHE

BISERICA SATULUI BANCA

Zona satului Banca a fost locuită de creștini din primele secole de după Hristos. Descoperirile arheologice de la Șuletea și împrejurimi puse în evidență prin obiecte, decorații pe vase de ceramică reprezentate prin simboluri creștine, dar și biserica bordei semnalizează o viață creștină intensă în primul mileniu al erei creștine. Documentar, în

apropiere de actuala vatră a

satului este atestată mănăstirea lui Draghie în 1444. Această mănăstire este cea mai veche atestată pe actualul teritoriu al județului Vaslui. Distrusă de tătari în urma expediției de jaf din 1440, ea a lăsat urme adânci în conștiința localnicilor, încât, la aproximativ 2 – 3 km distanță, cam peste 150 de ani, Vasile Bujoreanu și soția sa, Anghelina, au ctitorit schitul Măgaru într-o poiană a pădurii ce mărginește satul Banca.

Biserică trebuie să fi avut și satul Banca încă de la începuturile sale. În 1554 sunt consemnați patru locuitori în satul Banca care stăpâneau un sfert din moara de pe Bârlad. Luând acest reper, putem crede că în sat existau 16 coproprietari și alți locuitori fără pământ.

Acești creștini trebuie să fi avut și o biserică, chiar și modestă. Spunem modestă deoarece primele noastre biserici

sătești au fost ridicate din lut, nuiele sau lemn având ca model casa țărănească. Deși modeste, aceste lăcașe își îndeplineau rolul spiritual și beneficiau la rândul lor de o adâncă evlavie a enoriașilor.

La hotărnicia din 1779 a participat și răzeșul Constantin Diaconul. Numele său ne sugerează că era urmașul unui diacon al bisericii din sat, dacă nu era și el însuși diacon în acel moment. În cartierul Răzeși al satului foarte multe familii au în prezent numele de Popa. Toți sunt urmașii unor preoți din trecut.

În 1835, în sat exista o biserică modestă, țărănească, construită din lut. La începutul secolului XX, preotul Enache Telibașa, în toate rapoartele trimise Eparhiei Hușilor și Primăriei Banca, amintește vechimea bisericii de 70 de ani, starea ei și necesitatea reparațiilor sau reconstrucției.

Biserica era separată de cimitirul satului. Atunci, ca și acum, ca și întotdeauna, biserica s-a găsit pe același teren în zona locuită de răzeși, pe panta dealului de la sud de pârâul Banca. Când s-au săpat în 1906 șanțurile pentru actuala biserică au fost găsite pietre cu inscripții, pietre ce proveneau, credem, de la anumite însemne de mormânt ale unor personaje înstărite, de vază, ale satului.

Familia Lambrino și-a avut casele mai jos de biserică, în apropierea pârâului. Probabil că acolo au locuit întotdeauna boieri ai satului, răzeși mai răsăriți, ei fiind și enoriașii pe care s-a sprijinit cel mai mult Casa Domnului și de la care se aștepta cel mai consistent sprijin material.

La începutul secolului al XX-lea avem primele informații sigure, scrise de preotul bisericii și arhivate în

prezent la Direcția Județeană a Arhivelor Naționale. În registru de ședințe ale Epitropiei în 30 aprilie 1902 semnează preotul Enache Telibașa și epitropii Gheorghe I. Stamatin și Zaharia Enache. În raportul înaintat protoeriei și primăriei trimis în 31 decembrie și semnat de aceiași trei epitropi se menționa că „biserica ca clădire este veche aproape de 70 de ani, acoperământul este nevoie de a se face din nou, fiindcă plouă prin trei locuri întrânsa, mai cu seamă în altar, dușamelele pe jos și tălpoaiele trebuie reînnoite mai cu seamă în altar.” În acei ani biserica era înconjurată cu gard, iar clopotnița se găsea la intrare în curte cu porțiță pe sub ea. Cimitirul era separat, înconjurat cu gard și avea un paracliser. În prezent cimitirul se găsește pe dealul de la nord de sat. Putea fi și atunci acolo, deși unii bătrâni ai satului din prezent m-au informat că a existat un cimitir mai jos de biserică, puțin nord-vest.

Mijloacele de întreținere, atunci, ale bisericii erau foarte mici. Primăria acorda o subvenție de 20- 30 lei pe an. Puține venituri se obțineau prin vinderea mucerilor de lumânări. Cu banii obținuți în aprilie 1902 pentru 5 kg mucuri de lumânări s-au cumpărat 2 kg de lumânări.

Prin Legea rurală din 1864 biserica fusese împroprietărită cu 8 fălci de pământ arabil, dar pământul era împărțit între servitorii bisericii, în conformitate cu legea.

În 22 martie 1904, aceiași epitropi au hotărât să aducă la cunoștința Ministrului Cultelor și Instrucțiunii Publice situația bisericii și cereau trimiterea unui inginer de la Casa Bisericii pentru evaluarea stării de degradare. Trebuia să se decidă între o reparație radicală și o reconstrucție.

În 11 iulie 1906, P.S. Episcop al Parohiei Huși, prin adresa nr. 11311 anunța epitropia bisericii din parohia Banca că s-a aprobat reconstruirea bisericii de către Lascăr Costin, proprietarul moșiei Banca. Sătenii ne-au informat că Lascăr Costin a fost lămurit pentru a se hotărî să se apuce de o asemenea construcție costisitoare de către preotul Enache Telibașa și învățătorul satului de atunci, Grigore Cuatu. Proprietarul moșiei de atunci, Lascăr Costin, avea casă la Bârlad, unde era avocat, dar și la Banca, în apropierea Caminului Cultural. Sătenii spun că mulți ani în această casă a funcționat școala, clădirea fiind demolată în anii celui de-al doilea război mondial.

În 26 iulie 1906, ministrul Cultelor și Administrația Casei Bisericii erau informați de epitropii bisericii că se începuse săparea șanțului pentru temelie. Se cerea sosirea unui arhitect pentru a constata adâncimea.

În 31 decembrie 1908 membrii epitropiei parohiei Banca, preotul Enache Telibașa, Gheorghe C. Alexandru, Dumitru Stamatin în raportul privind starea morală și materială a parohiei anunțau reconstrucția bisericii și speranțele lor că la finele lunii aprilie 1909 lucrarea se va termina.

În 31 decembrie 1909 aceiași epitropi raportau că „biserica ca clădire este în stare foarte bună, s-a reconstruit din nou din zid de cărămidă cu ciment de către proprietarul moșiei Banca, Lascăr Costin, cu propria cheltuială, dând și locuitorii ajutor cu cărătu materialului.”

Construcția noii biserici a fost un moment important și înălțător în viața parohiei Banca. Până în 1909 viața religioasă în parohie se desfășura în conformitate cu starea socială, economică și spirituală la care ajunsese comunitatea satului. Enoriașii frecventau biserica în număr mic la slujbele din fiecare duminică, dar în număr mai mare la principalele sărbători religioase. Preotul Telibașa motiva această stare

prin situația economică grea a enoriașilor, obligați să muncească toată săptămâna, iar duminica să meargă la târg sau la curtea boierească.

Erau în parohie și răufăcători. În iulie 1903, făcători de rele au spart ușa bisericii, au stricat dulapul cu arhivă, au răscolit veșmintele bisericești și au furat 7 kg de lumânări, două fețe de masă de mătase și una de bumbac în patru ițe. Altă spargere s-a produs în noaptea de 5-6 martie 1905.

Enoriașii făceau și donații. În 20 mai 1903, Ștefan Popa și soția lui, Maria, au donat un iconomar de lemn Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și o candelă de metal. În 21 noiembrie 1904 Sultana Galeri din Vaslui a donat un rând de veșminte preoțești în valoare de 130 lei. În secolul al XIX-lea, în 1894, Neculai Pădureanu și soția sa, Casandra, au donat bisericii două steaguri.

Ca realizări ale parohiei erau înregistrate: buna colaborare dintre biserică și școală, dintre preot și învățător, înființarea bibliotecii în parohie în 1897, cumpărarea de cărți bisericești, plantarea de pomi fructiferi.

Ctitorul Lascăr Costin, la câteva luni după sfințirea bisericii, a decedat în casa sa de la Banca, decesul fiind trecut în Registrul de înmormântări pe 1 martie 1910. Testamentul său, înregistrat la Tribunalul Tutova, a avut un singur beneficiar, pe soția sa, Blanche. Ctitorul a fost înmormântat în biserica de la Banca, în pridvor, în partea dreaptă de la intrare. Mormântul are deasupra o placă de marmură, decorată în partea superioară cu o cruce și o jerbă. Sub decorațiile acestea, în marmură, este săpată inscripția:

UNIȚI
ÎN VIAȚĂ
UNIȚI
ȘI
DUPĂ MOARTE

Când s-au făcut unele reparații, la sfârșitul secolului al XX-lea, meșteri indolenți au depozitat sacii de ciment peste mormântul ctitorului și placa de marmură s-a spart.

Biserica are hramul **Adormirea Maicii Domnului**. Credem că în trecut biserica a avut hram dublu, celălalt hram fiind Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. Deasupra ușii de la intrare se afla icoana de hram care reprezintă Adormirea Maicii Domnului, dar, mai sus, pe turlă, se găsește altă icoană de hram care îl înfățișează pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. Aceleași icoane de hram sunt și în biserică, icoane care încadrează catapeteasma.

Pisania la această biserică se găsește pe peretele exterior, în stânga ușii de la intrare, pe o placă de marmură:

**Acest sfânt lăcaș
Construit de către soții
Lascăr și Blanche Costin
Proprietarii moșiei Banca
În anul 1907 domnind regele Carol I
Păstorind CONON
Episcop al Hușilor.**

După cum se vede, pisania menționează greșit anul 1907 ca an al construcției bisericii. Probabil că placa a fost comandată atunci, dar lucrările au continuat până în 1909.

Între ușă și pisanie, în partea stângă a ușii, pe o placă de marmură, este menționat arhitectul:

**OSCAR BENISII
ARHITECT**

În dreapta ușii de la intrare, altă placă de marmură

**Mare ești Doamne!
Și minunate sunt lucrările
Tale
Și nici un cuvânt
nu este de ajuns
Spre lauda minunilor
Tale!**

Biserica este monumentală, construită în plan treflat, încăpătoare pentru populația unui sat în creștere demografică la începutul secolului al XX-lea. Din rapoartele preotului Enache Telibașa cunoaștem că în 1908 parohia Banca se compunea din 232 capi de familie cu 894 suflete. În același an au fost botezați 36 copii, cununați 5, înmormântați 19. Peste un an, în 1909, erau 237 capi de familie și 934 suflete. Populația creștea, în același an fiind botezați 57 copii, cununați 10, înmormântați 18.

În partea de nord biserica este prevăzută cu trei contraforți din cărămidă pentru a da rezistență edificiului. Este o construcție care domină satul. A fost construită de un arhitect italian, Oscar Benisi, un inginer italian, Pietro Fiorit și meșteri locali.

La exterior, biserica este tencuită și văruită în alb. Decorațiile exterioare prezintă trei rânduri de brăie realizate în relief. În partea de jos, la aproximativ 0,30 m de suprafața pământului, se găsește un brâu, format din două benzi, din care una rotunjită. Un alt brâu asemănător este amplasat sub ferestre. Al treilea brâu se găsește în partea superioară, la un metru mai jos de streșină și este format din șapte benzi, din care trei, cele din centru, sunt rotunjite, iar la distanțe de 0,70-0,80 m sunt răsucite. Între această bandă și streșină sunt construite firide oarbe, cu partea de sus în semicerc.

Biserica are o singură turlă, construită pe pridvor. În prezent, biserica este acoperită cu tablă.

Ușa este monumentală, construită din lemn și prezintă registre sculptate. Ancadramentul este din marmură, sculptat în arabescuri reprezentând funia răsucită, linii împletite, figuri geometrice, lalele stilizate.

În interior, fără grosimea zidurilor, biserica are lățimea diferită: 7 m în pridvor, 6 m în pronaos și altar, 9,20 m în naos. Lungimea totală a bisericii este de 20 m.

Biserica cuprinde toate compartimentele: pridvor, pronaos, naos și altar.

Pridvorul este închis și prevăzut cu două ferestre. Dimensiunile sunt de 7 m pe lățimea bisericii și 3,5 m pe lungimea bisericii. În partea stângă, de la intrare, se află mormântul ctitorului, iar în partea opusă este un spațiu închis prevăzut cu o ușă, ce duce la o scară care facilitează accesul în turlă.

Pronaosul are dimensiunile de 5,50 m / 6 m și este prevăzut cu două ferestre înguste și lungi, cu partea superioară rotunjită.

Naosul are dimensiunile de 9,20m / 4,80 m și este prevăzut cu două ferestre identice cu cele din pronaos. Absidele naosului au o deschidere de 2,60 m, iar spre exterior măsoară 1,80m.

Altarul este prevăzut cu trei ferestre și are dimensiunile de 6,50m / 5m. La proscomidie se păstrează pomelnicul ctitorilor:

VII

LASCĂR, BLANȘ, COSTIN,
PROFIRA, COSTACHE: ION, ELENA
CU FICA LOR. EMIL, EFROSINA
CU FICELE LOR. GHEORGHE, NATALIA
CU FII LOR. GHEORGHE, ANICA
CU FIU LOR. CONSTANTIN, MARIA.
TODIR CU FII.

MORȚI

GHEORGHE. MARIA. IONA. NICU
ARISTIȚA. CONSTANTIN. LĂSCĂRUȘ.

Catapeteasma este cea originală. Fundalul este din scândură de lemn de tei, așezată vertical. Pe acest fundal sunt aplicate icoanele din cele trei registre care înfățișează: proorocii, apostolii și prăznicarele. Icoanele sunt încadrate de chenare metalice bronzate. Icoanele din registrul de jos au chenare rotunde. Picturile de la catapeteasmă și cele din hram sunt cele originale. Tot originale sunt și ușile diaconești și împărătești.

Privind catapeteasma din naos, în stânga ușii diaconești, se află icoana Sfântului Mare Mucenic Gheorghe. Între ușa diaconească și ușa împărătească a fost amplasată icoana Maicii Domnului cu pruncul, iar între ușa împărătească și ușa diaconească se află icoana ce-l reprezintă pe Iisus Hristos. În stânga ușii diaconești se află icoana de hram **Adormirea Maicii Domnului**. Aceste icoane și ușile au ancadrame din lemn și metal bronzat. Unele ancadrame au aspectul de stâlpi rotunzi pe care sunt sculptați struguri și frunze de vie. Alte ancadrame sunt sculptate în motive florale sau geometrice.

La cafas sunt 12 icoane realizate în momentul ctitoririi.

În fața catapeteasmei se găsește o altă icoană, pictură veche, care reprezintă **Adormirea Maicii Domnului** și un policandru.

Picturile de pe pereți sunt noi, realizate în anii 1986, 1987, când s-au făcut unele reparații ale bisericii.

Pe perețele de la nord, din pronaos, se găsește o fotografie de epocă care îl reprezintă pe preotul E. Telibașa și un grup de enoriași.

În documentele din arhivă am constatat că în interiorul bisericii au fost două tablouri care îi înfățișau pe ctitori. Din discuțiile cu sătenii am aflat că în 1944 soldații ruși au tras cu pistolul în ele.

S-au păstrat de la biserica veche câteva odoare. O cadelniță din argint, folosită și în prezent, are consemnat anul 1853. O cruce din lemn sculptată prezentând praznicele împărătești, încadrată cu un chenar din metal și cu suport din metal din 1850 este donație a familiei Lambrino, donatori fiind: Soltana -lordache- Zoița- Costache- Catinca- Zamfira. Un potir din 1853 prezintă inscripția: „Acest sfânt potir s-a făcut de către Soltana pentru pomenirea sa, a fiilor...”. Un sfeșnic din 1914 a fost donat de Mihalache T. Rășcanu, Nastasia Rășcanu și fiica Maria. În 23 noiembrie 1910, Ioniță Popa, Ștefan Popa și Popa Romașc au cumpărat cu banii lor un clopot mare pentru cimitir. În 31 ianuarie 1912 au fost cumpărate 12 Minee de: Th. Gh. Diaconu, Constantin Enache, Mihai Rășcanu, Gheorghe Hardon, Alexandru Eremia, Constantin I. Alexandru.

Suntem în măsură să cunoaștem preoții ultimului secol. Preotul Enache Telibașa a slujit biserica până în

1930. A urmat preotul D. Petrea, cu activitate îndelungată, în 1940 având ca epitropi pe: Gheorghe Răducanu, Constantin Enache și Constantin Alexandru. Atunci consilieri erau: Gavrilă Enache, Enache Țilea, Gheorghe Diaconu, Ion Pârâu, Vasile Th. Diaconu, Ioan Cozma, Ion R. Popa, Constantin Tacu, Manolache Rășcanu, Ion D. Olaru, Gh. Nechifor, Alexandru Ștefăniță, Radu Rotaru.

Au urmat preoții: Hristache Ciobanu, Cucos, Trandafir, Helenciuc, Gh. Lifciu, Ion Anghel, Dimitriu Gh., Pătrăceanu, Berea Vasile, Gh. Voloșincu, Mareș Florin Zaharia, Ionașcu Costel.

Preotul Florin Mareș a fost din Ardeal, un bun patriot, în tradiția preoților ortodocși, dar și un bun profesor de religie la școală. A decedat în anul 2000, pe 25 decembrie, în vârstă de 50 de ani și a fost înmormântat în satul lui, din Ardeal. L-a avut ca dascăl pe Nechifor Claudiu.

În prezent preot este Ionașcu Costel, un fiu al satului, absolvent al Facultății de Teologie, căsătorit, are două fiice: Lidia și Maria. Preoteasa este Cristina, născută Mardare, la Chișinău, purtată de destin peste Prut, în țara strămoșilor. Dascăl este Apostu Ionel, fiu al satului.

Consiliul eparhial este format din:

Preot:	Ionașcu Costel
Cântăreț :	Apostu Ionel
	Croitoru Mihai (Rusu)
	Diaconu Constantin
	Răducanu T. Ticu
	Ștefăniță Dorel
	Tacu Ionel

Gheorghe GHERGHE
Doinița GRIGORE
Sidonia Elena DIACONU

TRADIȚIE ȘI CREDINȚĂ

N-am fost niciodată prea credincios, poate nu sunt nici acum, când vă scriu, dar odată cu anii care se adună îmi amintesc mai des că sunt creștin, că sunt ortodox, că nu fără rost am fost botezat în biserica noastră strămoșească.

Luna lui septembrie (numită popular *răpciune*, un cuvânt invariabil cu etimologie necunoscută) este importantă pentru că, în prima zi, începe Anul Bisericesc, pentru că elevii se bucură de deschiderea școlilor, dar mai ales fiindcă, în data de 14, se prăznuiește **Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci**.

Pentru locuitorii orașului nostru, în această zi este și **Hramul Bârladului**, zi mare, însă nu (numai) de petrecere reținută, ci de rugăciune și pocăință.

Amintesc celor care vor să știe că data de 14 Septembrie a fost aleasă ca sărbătoare a Înălțării Sfintei Cruci, pentru că într-o asemenea zi a fost descoperită, pe Muntele Golgota, de către Împărăteasa Elena, Crucea pe care a fost răstignit Mântuitorul Iisus Cristos. Era în anul 355, iar Crucea le-a fost arătată creștinilor, în Biserica Învierii din Ierusalim. Așa că, această Zi a Crucii se asociază cu durerea Fiului lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii.

Mama mea, care era cam bisericooasă, fără exagerări însă, știa cel puțin câteva din tradițiile legate de Ziua Crucii. De pildă – ne zicea mama și confirma bunica – în ziua asta se pomenesc morții și în memoria lor se dau de pomană ulcele de pământ pline cu miere, apă proaspătă de fântână și colăcel cu lumânare, însoțite de rostirea: „Să fie de sufletul (cutăruia)!” și se răspunde: „Bogdaproste. Să trăiți să-l pomeniți!”

Tot în ziua de hram se culeg buruieni de leac și vița de vie. O legendă spune că florile vorbesc acum între ele, fiindcă se vor usca și nu se vor mai vedea până la anul. Ziua Crucii fiind de post – pe care e bine să-l ținem – mulți oameni, din exces de zile, se feresc să mănânce fructe și legume care au în vreun fel semnul crucii: nuci, roșii, mere, pere, poate și altele. Se mai spune că vietățile de sub pământ, precum târâtoarele, intră în bârlog pentru hibernare. De aceea i se mai zice și Ziua Șarpelui. Iar florile care mai înfloresc după 14 Septembrie, precum brândușele de toamnă, sunt socotite flori ale morților.

Alte obiceiuri: busuiocul sfințit la biserică în Ziua Crucii apără pe creștini de boli, ajută fetele să se mărite și protejează gospodăriile de rele.

Unii cred că dacă lucrezi în ziua asta ești urmărit de primejdii. Dar cei care țin post negru, cu rugăciuni, se vindecă de boli.

Tradiții și obiceiuri, toate mi se strecoară printre amintirile din copilărie, iar acum, când am ajuns la senectute, parcă regret că n-am avut întotdeauna încredere în ele.

Viața spirituală a oamenilor de jos, adică a părinților și bunicilor noștri gospodari de la țară, a fost și se pare că încă e plină de misterele acelea pe care le descoperi în obiceiuri pe care mulți nici nu le mai pot explica. Da-s frumoase și, de cele mai multe ori, benefice traiului zilnic și sănătății.

Multe din aceste obiceiuri sunt legate de marile sărbători religioase, adesea fără nicio legătură cu canoanele bibliei. Cred că asta nu-i un lucru rău, atâta timp cât nu dăunează nimănui, ba, dimpotrivă, ajută la îmbunătățirea stării morale a fiecăruia dintre noi.

Semenilor mei de generație, dar și tuturor celor care au pășit voinicește în zona vârstei a 3-a, îi sfătuiesc să încerce a prețui tradițiile și vechile obiceiuri, fiindcă mi se pare că doar ele au mai rămas la temelie națională a acestui neam care, încet-încet, acceptând globalizarea, își pierde identitatea.

Dar Limba Română, Crucea și Ortodoxia nădăjduiesc să ne apere și ocrotească!

Gruia NOVAC

Ziua Armatei Române

25 Octombrie 1944! Armata română eliberează orașele Satu Mare și Carei, izgonind ultimele trupe hortisto-hitleriste de pe pământul românesc. Se încheie eliberarea întregului teritoriu al României. Așa s-a născut **ZIUA ARMATEI ROMÂNE**. Să nu uităm această zi. Armata țării are rădăcinile virtuților ostășești în trecutul victorios al ostașilor ce-au luptat în Războiul de Independență, în cele două războaie mondiale, dar și în vitejia oștilor care-au luptat pentru eliberarea Ardealului.

Una dintre problemele fundamentale ale consolidării statului național unitar – după anul 1918 – a constituit-o apărarea lui, organizarea optimă a acestuia fiind un imperativ stringent pentru poporul nostru. Ar fi nedrept să nu amintim că, încă din anul 1864, sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza, care a avut preocupări în acest sens, Adunarea generală a votat proiectul de Lege pentru organizarea puterii armate în România.

Ținem la hotarele noastre pentru că sunt ale neamului, în temeiul dreptății istorice. Nu există pe lume țară mai pacifistă decât România. Generațiile care și-au făcut datoria pentru întregirea neamului sunt exemple sfinte pentru noi toți!

Acum, deși s-ar putea să am opozanți, emit o părere și fac o constatare, poate nu destul de adecvată, însă fenomenul există: despre armata noastră, care întotdeauna a ocupat loc fruntaș în sondaje privind înțâietatea instituțiilor din țară, se scrie și se vorbește puțin, mai ales de când am intrat în NATO. Nu vreau să cred că NATO ne-a minimalizat rolul armatei pe plan intern, deși pe plan extern avem 10 ani de misiuni ale militarilor noștri în Afganistan, însă apare evident faptul că de când s-a renunțat la serviciul militar obligatoriu și s-a trecut la angajarea personalului pe bază de contract, parcă, unitățile militare au devenit niște întreprinderi oarecare cu salariați.

Rămâne cert că, la nevoie, pentru apărarea țării, vom primi ajutor NATO, dar eu cred că, în primul rând, trebuie să contăm pe noi, pe trupele noastre, pe tinerii și vârstnicii noștri. Ce ne facem însă că, în actualele condiții, de o bună vreme încoace, tinerii noștri nu mai au pregătire militară?

În această situație, cu riscul de a fi dezaprobat, cred că pentru ameliorarea acestui neajuns nu ar fi greșit dacă s-ar reintroduce serviciul militar obștesc (obligatoriu) de 9 luni, pentru toți tinerii care au terminat sau nu liceul – și sunt destui –, n-au intrat la facultate, au devenit șomeri și au vârsta de 19-20 de ani, chiar mai mult. În armată, ei vor învăța ce au de făcut pentru apărarea patriei, la nevoie, dar vor primi și o educație cetățenească, folositoare în viață.

Vitejia armatei noastre, spiritul de sacrificiu, puterea ei de luptă ne sunt bine cunoscute din istorie.

Suntem un popor pașnic. Niciodată nu ne-a atras aventura cuceririlor. De câte ori am luat armele – și a trebuit de atâtea ori – am făcut-o pentru a ne apăra pământul dintotdeauna al nostru, ființa, drepturile. Atunci, ne-am bătut cu necruțare. Așa am scris o istorie cu care ne mândrim, din care învățăm lecția eroismului și dăruirii, a neplecării în fața nici unei furtuni. Aceasta este o datorie sacră, deopotrivă a soldaților, gradaților, ofițerilor și generalilor, a tuturor cetățenilor țării.

Col.(r) Ioan STAȘ

Portretul unei pasiuni

Mai auzim, din când în când, inconștienta dar persistenta vorbă: „(Cutare) și-a trăit traiul, și-a mâncat mălaiul”. Cine crede însă că zicerea aceasta ar însemna sfârșitul existenței și încetarea capacităților intelectuale și artistice se află în plină eroare. Sunt mii de pensionari în țara asta care sunt în stare de mari și multe fapte oneste...

Îl am în vedere, acum, pe dl. **Aurel GUDULA**. Un adevărat Domn! E deosebit de activ, așa păstrându-și tinerețea fizică și psihică, deși în luna martie din anul viitor va rotunji 66 ani (născut: 23 martie, 1947, Banca). E un om cu capul pe umeri, care-și gândești și iubește viața. Aurel Gudula susține – fără să știe asta – adevărul răspândit de o vorbă valabilă încă din antichitatea mediteraneană, cuvântată de latinul Titus Maccius Plautus (254-184 î.d.Ch.): „Înțelepciunea se obține nu numai prin vârstă, ci și prin talent”.

Omul acesta, făcut pentru jocul popular și trăind pentru folclor, și-a început... profesiunea încă de la grădiniță („Eheu! fugaces... labuntur anni!”). Era, dacă-i credem mărturisirea, prin 1952, când îi uimea pe preșcolarii din Zorleni cu agerimea și ritmul lui. Anii viitori i-a dăruit tot acestei pasiuni îndrumate când de profesorul Cezar Bejan, când de doamnele (tot profesoare, ce credeți!) Blăniță și Moraru, întotdeauna premiat, fără să socotească trofee altceva decât o recunoaștere a posibilităților lui artistice. Și iată-l, în martie 1964, dansând în echipa Casei de Cultură din Bârlad, sub oblăduirea directorului Nicolae Borș. Dar pe unde n-a umblat! Turnee, mai mari sau mai modeste, la Tecuci, la Fălciu, Rânzești, Bozia ori Murgeni, peste tot fiind remarcat. În 1969, împreună cu prof. Nicolae Balan, dirijorul nou înființatului Ansamblu Folcloric „Trandafir de la Moldova”, Aurel Gudula este printre inițiatorii secțiunii de dansuri populare a Ansamblului, completat mai apoi și cu alți buni dansatori, printre care, veteranul de astăzi, Ionel Roșu. A fost posibilă această implicare, mai ales că Aurel Gudula, în perioada 1965-1966, urmase cursurile Școlii Populare de Artă din Iași, clasa de coregrafie prof. Tudorel Stănescu.

Anii trec, mai ales cu urcușuri, și în 1972 îl găsim pe Aurel Gudula instructor la Cercul Elevilor din Bârlad (pe atunci Casa Pionierilor), perfecționându-se profesional

prin obținerea gradelor didactice: definitivatul (în 1978), gradul al II-lea (în 1990) și gradul I (în 1993). De aici, de la Clubul Elevilor, a și ieșit la pensia meritată în anul 2009, după 37 de ani școlari în mijlocul elevilor, dar și în campanii extrașcolare fără număr.

Nu întâmplător, date fiind priceperea și forța de muncă, Aurel Gudula obține, pe merit, *Atestatul de artist liber profesionist*, în 5 decembrie, 2006, specialitatea *coregraf*, domeniul *coregrafie*, eliberat de Comisia Centrală de Atestare a Ministerului Culturii și Cultelor din România.

Legătura cu C.A.R.P. „Elena Cuza” din Bârlad? Firească. Receptiv la problemele novatoare, dl. Nicolae Mihai, președintele, a remarcat pasiunea lui Aurel Gudula, care, într-un timp scurt, a înființat aici o echipă de dansuri populare, „Mugurelul”, eroii fiind copii sau nepoți ai membrilor Casei de Ajutor Reciproc. Echipa lui a fost apreciată la zecile

de spectacole date în Bârlad ori în alte localități din zonă (Fălciu, de exemplu), stârnind ropote de aplauze.

Aurel Gudula este pensionarul activ model, omul care prin vocația sa, prin pasiunea pentru tot ce-i românesc, se face plăcut și-l accepți în cercul tău de preocupări.

Îl laud, pentru că lauda este răsplata virtuții, dar și încurajează artele. Mai ales că Aurel Gudula a făcut întotdeauna ceea ce se cuvine, nu numai ceea ce se poate.

C.A.R.P. „Elena Cuza” din Bârlad îi este recunoscătoare.

Gruia NOVAC

Lupta noastră continuă

Membrii Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" Bârlad au participat la o nouă formă de protest împotriva exploatării gazelor de șist prin metoda fracturării hidraulice. Vineri, 7 septembrie a.c., cetățenii municipiului Bârlad au luat parte la un **marș al tăcerii**, menit să sensibilizeze guvernul și clasa politică, pentru a nu permite firmei Chevron să pună în pericol mediul, viața noastră și a urmașilor noștri.

Apreciem că manifestarea noastră a fost un succes în ce privește organizarea evenimentului. Membrii C.A.R.P. s-au adunat la sediu și s-au deplasat la startul marșului – Fabrica de Confecții – sub conducerea domnului Președinte Mihai Nicolaie, magistrat pensionar. După rugăciunea "Tatăl Nostru", intonată de participanți și soborul de 30 de preoți condus de părintele protopop Vasile Lăiu, coloana a străbătut orașul spre Grădina Publică, purtând în mâini lumânări aprinse, bannere și pancarte.

Acțiunea noastră nu a avut conținut politic ci doar unul de interes cetățenesc, fiind o exprimare a societății civile pentru apărarea viitorului vieții pe aceste meleaguri. Eficiența acțiunilor noastre trebuie să se concretizeze în măsuri prin care vom continua lupta noastră, cât va fi nevoie.

Lucian RAVARU

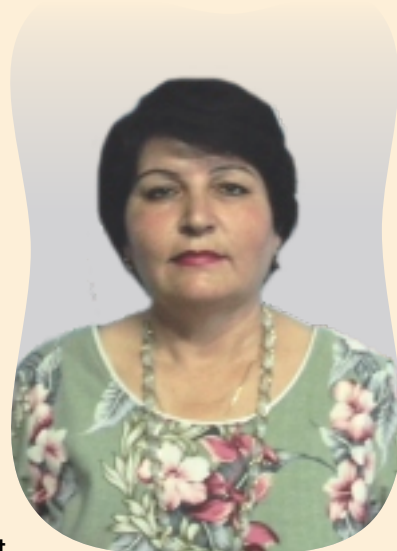
Excursie de vis

Dacă unii merg la munte vara pentru a se răcori, alții merg iarna pentru a schia, noi am preferat să mergem toamna.

Așadar, un grup de pensionari, membri CARP Bârlad s-au bucurat de o frumoasă excursie de patru zile pe Valea Prahovei. Transportul pentru această excursie a fost suportat de către CARP Bârlad, iar programul și itinerariul au fost puse la punct de către dl profesor Ravaru Lucian, organizatorul și ghidul nostru, colaborator al CARP.

Am plecat pe data de 12 septembrie prin Valea Oituzului, vizitând mai întâi ctitoria lui Ștefan cel Mare din Borzești, apoi, după un popas la Poiana Sărată ne-am oprit la Brașov pentru câteva ore timp în care am vizitat Biserica Neagră. Am plecat apoi spre Predeal, unde ne-am cazat pentru trei nopți la hotelul *Fulg de nea*. A doua zi am plecat la Sinaia și după ce-am vizitat Mănăstirea Sinaia ne-am îndreptat spre faimosul castel Peleş de unde am plecat profund impresionați. A treia zi ne-am deplasat la Bușteni, mergând mai întâi la Mănăstire Caraiman al cărei hram era chiar în ziua respectivă adică ziua *Sfintei Cruci*. Am ascultat slujba și am avut ocazia să-l vedem pe Prea Fericitul Daniel, Patriarhul României. După aceea ne-am urcat pe Caraiman cu telecabina și am văzut Babele și Sfinxul. Am plecat din Predeal în ultima zi prin Râșnov unde am văzut Cetatea Țărănească, apoi ne-am oprit la Bran și am vizitat castelul cu același nume. În cele din urmă am ajuns în Poiana Brașov unde după o ședere scurtă ne-am îndreptat spre casă cu un ultim popas în Poiana Sărată pentru a servi masa.

A fost o excursie foarte reușită cu o vreme superbă, cu niște seri de neuitat petrecute la restaurantul hotelului cu multă veselie și dans pe o muzică pusă la dispoziție tot de CARP prin reprezentantul ei trimis în mod expres pentru acest lucru, Bocan Sorin.

Aneta MATEI

TOAMNA

Toamnă blândă și bogată,
Bine ai venit!
Dup-o vară calduroasă
Iar ne-am întâlnit.
Ai rămas la fel, frumoasă
Precum te știam:
Cu păr lung și arămiu,
Ochii – bob de strugure,
Buze roșii – mere dulci,
Și obrații dați în pâng,
Cum să uit așa ceva,
Toamnă, draga mea?
An de an când vii la noi
Ești mereu bogată
Ne-aduci struguri, nuci, gutui,
Mere, pere câte vrei,
Iar pe masă pui legume
Proaspete și bune!
Dar să nu uităm că toamna
Și școala începe.
Cum ești darnică și bună,
Așteptăm în cataloage
Să plouă cu zece!

Rareș Ștefan Grădinaru, 10 ani

Mulțumim din suflet Consiliului Director al CARP în frunte cu domnul președinte Magistrat Pensionar, Mihai Nicolae pentru acest dar minunat ce ne-a umplut sufletele de bucurie și pe care nu-l vom uita așa de ușor, acordat cu ocazia "Zilei Persoanelor Vârstnice" și a Aniversării a 58 de ani a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" Bârlad. Mulțumim, de asemenea, d-lui profesor Ravaru Lucian și d-lui Bocan Sorin.

Aneta MATEI

PREA TÂRZIU

Într-o zi, mergând prin târg,
M-am găsit cu tușa Floarea.
Nu știam, să râd , să plâng,
Încercând să-i ațin calea,

M-am oprit în fața ei,
Sperând să mă recunoască.
S-a uitat, și-a cerut scuze
Și voia să mă ocolească.

Stai așa,mătușa Floareo!
Spune, nu mă mai cunoști?
De unde să știu ,domniță,
Doar dacă-mi spui, cine ești.

Sunt fata Ilenei, tușa,
Cea din deal de casa ta
O, mâncate-ar mama, fată,
Chiar ieri am vorbit de ea.

Când trăia biata Ileana,
Toata casa strălucea,
Grădina era îngrijită,
Cu de toate puse-n ea,

Dar tu ce mai faci, fătucă?
Nu ai mai trecut pe-acasă,
Ai uitat cum Duminica
Ne-adunam cu toți la masă.

Nu suport, mătușa Floareo,
Ca să-mi văd căsuța goală,
Să n-aud glasul măicuței
Dimineața, când se scoală.

Ai și tu dreptate,fato!
Dar păcat să se destrame
Munca lor de-o viață-ntreagă,
Mai bine, pune-o în vânzare!

Nu mi-ai spus,mătușă Floareo,
Tu ce cauți pe la târg ?
Să nu-mi spui ca-i fost la doctor?
Da, dar eu simt că mă duc!

Și râzând cu gura-i plină
Ea îmi spuse cu mult haz:
Mai suntem vreo patru babe,
Doar atâtea am rămas.

Celelalte s-au dus, maică,
S-au dus lângă soții lor
Cred că și-al meu mă așteaptă
Sau Ilenei i-o fi dor

Dac-o fi să treci pe-acasă,
Te rog, să vii și pe la mine
Dar să te grăbești, să n-ajungi după...
Înțelegi ce-am vrut a spune!

Și cu zâmbetu-i ironic
Ce-l știam de-o viață-ntreagă,
Vrea să plece tușa Floarea
Scuzându-se că are treabă.

Rămâi sănătoasa,fato!
Mă grăbesc, ca să prind rata
Încă n-am murit, copilă,
Te rog,nu mai plânge, gata!

Și-a plecat încet,mătușa
Uitându-mă după ea
Mi-am văzut copilăria
Și pe-a mea măicuță-n ea.

S-a oprit așa, deodată
Și și-a ridicat sprânceana
Mi-ai promis, că vii, copilă,
Când sunt vie, nu când sunt lângă
Ileana.

Dar când m-am dus să vând casa
Moștenită de la mama,
Am trecut pe la mătușa.
Prea târziu, nu m-așteptase!
Murise de-o lună, sărmana!

Aneta MATEI

Să adăugăm viață anilor

În urmă cu decenii, la un interviu, academician profesor doctor Ana Aslan spunea, referindu-se la rolul gerontologiei și geriatriei: „nu e totul să adăugăm ani vieții, ci trebuie să adăugăm și viață anilor”.

Problema rămâne actuală întrucât speranța de viață a crescut la 80 ani, care dorim să fie cât mai frumoși, cât mai tineri. Senectutea vine cu cortegiul ei de neazuri fizice și psihice de care trebuie să scăpăm atât cât genetic ne este permis. Scriitorul englez Jonathan Swift, referindu-se la acest lucru spunea: „toată lumea vrea să trăiască mult, dar nimeni nu vrea să trăiască bătrân”. Deci fiecare dintre noi, cei ajunși la vârsta senectuții și a înțelepciunii, trebuie să lupte pentru ameliorarea calității vieții personale și a celor din jurul său, pe cât posibil.

Acest lucru nu se face niciodată după cum credem, ci după o temeinică informare asupra modului de a realiza un comportament de viață capabil să influențeze în bine 70% din factorii care determină îmbătrânirea mai rapidă, știindu-se că ceilalți 30% sunt factori genetici, moșteniți, asupra cărora nu putem acționa decât într-o măsură infimă cu ajutorul medicului.

E bine să cunoaștem ce putem influența. Se știe că funcția respiratorie se degradează cu începere de la 30 de ani cu circa 10% pe deceniu. Dacă fumăm sau stăm în mediu poluat cu fum, nu suntem atenți la îmbolnăvirile respiratorii repetate, acestea sunt prost sau insuficient tratate, fără a ne adresa medicului sau neascultând sfaturile acestuia, adăugăm cu bună știință sau neștiință alte procente la îmbolnăvirea și degradarea plămânului.

Între 30-60 ani pierdem 50% din masa musculară, înlocuită cu țesut adipos. De aceea nu ne putem permite să fim sedentari. Ne vom face un program zilnic de exerciții fizice, adecvat vârstei, de plimbări, drumeții. Vom avea un câștig dublu, ne vom menține în formă țesutul muscular și sistemul osos, iar medicamentele vor fi mai puțin folosite pentru ameliorarea afecțiunilor musculo scheletale.

Și ochiul, din păcate, îmbătrânește și de multe ori este neglijat. Alterarea cristalinului începe de la circa 25 ani. Viața modernă ne confruntă zi de zi cu televizorul și internetul care ne atrage. Va trebui să facem o selecție a emisiunilor, pentru a nu obosi ochii cu vizionarea la întâmplare a acestora pe parcursul a multor ore din zi.

Alimentația va fi echilibrată, bogată în substanțe nutritive și vitamine naturale, în cantitate mai mică decât până la vârsta de 50-55 ani, cu aproximativ 1/3, nedepășind 1.500-1.800 calorii/zi, fără grăsimi, proteine, zahăr sau produse conservate, în exces. Meniul vârstnicului trebuie bine gândit, iar sfatul cel mai bun îl găsim la medicul de familie care ne poate îndruma conform cu comorbiditățile fiecăruia.

Nu în ultimul rând, îmbătrânim psihologic, acest fapt producându-se treptat, amplificându-se prin mecanisme improprii de apărare, retragere în sine, ostilitate față de cei din jur, paseism. Apelând la medici și psihologi cu bună cunoaștere a problemelor de vârstă, vom putea afla cum să ne ferim de aceste capcane prin comunicare, divertisment, exersare a memoriei.

Vom reînvăța să socializăm cu cei de vârsta a treia și cei mai tineri, cum să redevenim utili prin participare la activități care să ne îmbunătățească viața și să ne incite în a ne depăși pe noi înșine. Vom vedea frumusețea vieții, nu vom avea timp să ne plângem că îmbătrânim, vom învăța să ne cunoaștem limitele și să le acceptăm, vom trăi intens ca ceilalți, mai tineri decât noi.

Profesorul Martin Seligman, psiholog american, spunea: „dacă există o singură însușire pe care o puteți dăruí copilului dumneavoastră și dumneavoastră înșivă, dăruíți optimism”. Optimiștii au o percepție particulară asupra șanselor de a trăi fericiți clipa de azi, de a se bucura de perspectiva zilei de mâine, de a găsi, în tot ce ne înconjoară, frumosul.

Deci, să dăruim anilor noștri viață!

Laurenția ICHIM,
medic de familie

Motto: „Sănătatea e ca banii, niciodată nu vom avea cu adevărat idee despre valoarea ei până când o vom pierde ... (Ralph Waldo Emerson)”.

Rolul kinetoterapiei în recuperarea bolnavilor cu afecțiuni vasculare periferice (arteriopatie obliterantă, trombangită obliterantă)

Afecțiunile aparatului cardio-vascular constituie una din cele mai importante probleme privind sănătatea publică în etapa actuală, atât datorită frecvenței lor crescute, cât și consecințelor, deseori nefaste, cum sunt incapacitatea de muncă și mortalitatea ridicată.

Bolile vasculare periferice formează un capitol relativ restrâns al patologiei cardio-vasculare, departe însă de a fi lipsit de importanță au o frecvență destul de mare (varicele și arteriopatiile se întâlnesc la aproximativ 15-25 % din persoanele mature – după Stăncioiu N, 1974) și generează incapacitate de muncă în proporție deloc neglijabilă. O particularitate a lor este că fac parte din afecțiunile așa numite de *frontieră*, de importanță pluridisciplinară, interesând în egală măsură mai multe discipline medicale. Legătura dintre tegument și vasele periferice este foarte strânsă și de aceea în numeroase cazuri, una dintre primele manifestări ale acestor boli o constituie leziunile tegumentare (după Dobreci D.L, 2009).

Recuperarea pacienților cu arteriopatie obliterantă este un domeniu de activitate complexă prin care se urmărește recuperarea cât mai deplină a capacității funcționale, pierdută de un pacient diagnosticat cu această afecțiune.

Elaborarea unei lucrări asupra arteriopatiilor periferice și a trombangitei obliterante nu constituie o sarcină ușoară. Considerăm acest lucru întrucât în lunga perioadă de timp care s-a scurs de la apariția lucrării lui Burger în anul 1908 (după Stăncioiu N, 1974), însăși existența acestei afecțiuni a fost fie contestată, fie susținută de diverși autori de un necontestat prestigiu. De aceea, o lucrare pe această temă nu are un caracter exclusiv teoretic, ci și implicații practice.

Bolile vasculare periferice reprezintă, prin frecvența lor mare, o categorie a bolilor cu o largă răspândire, constituind în același timp și o problemă majoră de sănătate publică atât prin procentul ridicat de infirmitate și implicit de diminuare a capacității de muncă cât și prin mortalitatea foarte ridicată pe care o dau (după Dobreci D.L, 2009).

Literatura de specialitate abundă în păreri contradictorii privind cadrul nosologic al arteriopatiilor periferice și în metode de tratament variate, multiple, majoritatea cu caracter simptomatiko-funcțional, fapt ce derivă și dintr-o insuficientă cunoaștere a etiologiei acestora (boala Burger, ateroscleroza). Totuși considerăm că stadiul actual al cunoștințelor medicale permite stabilirea diagnosticului clinic de trombangită obliterantă, de ateroscleroză obliterantă și eventual al diagnosticului de

arteriopatie cu etiologie mixtă, ca rezultat al intersectării celor două și deși medicul întâmpină deseori dificultăți în stabilirea diagnosticului etiologic, de boală, în multe cazuri, învingerea acestora are drept rezultat practic conceperea unui tratament mai adecvat și mai individualizat.

Una dintre cele mai disputate probleme de etiopatogeneză, este și cea a trombangitei obliterante descrisă pentru prima dată în 1879, de care Von Winiwarter și apoi de către L.Burger, într-un prim studiu clinic din 1908 și mai ales în cartea sa din 1924. Totuși, în ultimii ani însăși existența trombangitei obliterante a fost contestată, fiind considerată de mulți autori și medici ca indistinctibilă de ateroscleroza, embolia sistemică sau tromboza arterială sau venoasă periferică (după Stăncioiu N, 1974).

Alți autori în schimb, bazându-se pe o cazuistică clinică mai bogată și mai variată (studii clinice angiografice și histopatologice comparative la bolnavi din zone geografice cu patologie vasculară diferită) au confirmat existența trombangitei obliterante ca o entitate distinctibilă clinic, anatopatologic și angiografic de ateroscleroza obliterantă și de trombozele arteriale și venoase periferice (după Stăncioiu N, 1974).

Motivul determinant în alegerea acestei teme se bazează pe cunoașterea importanței bolilor vasculare periferice și dorința de a aduce o modestă contribuție la stabilirea unor programe de recuperare a trombangitei obliterante.

O altă motivație importantă ce a determinat studierea acestor afecțiuni a fost faptul că în toate cazurile studiate, în primele luni de evoluție boala nu a prezentat nici un simptom care să alarmeze subiecții iar în marea majoritate aceștia nu simțeau nici un disconfort până la apariția primelor semne grave care să le afecteze viața cotidiană.

În această lucrare s-a încercat găsirea modalităților de aplicare precoce și sistematică a mijloacelor și procedurilor kinetoterapeutice prin care să se restabilească pe deplin capacitățile funcționale diminuate sau pierdute în urma diagnosticării unui bolnav cu trombangită obliterantă. Apare deci necesitatea tratării acestei afecțiuni printr-o acțiune concertată, chirurgicală și fizioterapeutică care să realizeze o recuperare locală pentru a preveni apariția recidivelor și a tulburărilor (după Ochiană G, 2006).

Specialist în kinetoterapie
și motricitate specială
Daniela T. TEODORU

(continuarea în nr. următor)

Despre tinitus, acufene sau „țiuitul urechilor”

Cui nu i-au țiuit urechile măcar o dată în viață? Cine nu știe cât de supărător poate fi să auzi un sunet în ureche, care să-ți perturbe liniștea?

Tinitusul, acufenele sau zgomotele auriculare, constituie, foarte frecvent, motivul pentru care pacienții se adresează medicului specialist ORL.

Tinitusul reprezintă perceperea unui sunet fără a exista un corespondent extern, este un sunet fără obiect. În limba latină termenul denumește, de altfel, un sunet continuu. Indiferent de intensitatea sau de caracterul lor, aceste sunete percepute continuu sau intermitent pot deveni chinuitoare, un adevărat coșmar.

Primele date despre tinitus datează din anul 2500 î. Hr. Urechea cu tinitus era numită „ureche vrăjită”, cauza fiind considerată aerul pătruns în ureche și care, potrivit vracilor, nu mai avea cale de ieșire. Leacul îl constituia introducerea unei licori în urechea respectivă sau a fumului obținut prin arderea pieii unui șarpe neveninos. În scrierile ce datează de prin sec. XVII și în care se vorbește despre oamenii cu acufene, aceștia sunt considerați nebuni și erau internați în azile. Singura lor salvare putea fi „Quacq Doctors”, renumiți pentru capacitatea lor de a trata orice boală la acea vreme. De fapt aceștia erau niște șarlatani, fără cunoștințe medicale, care își vindeau licorile grație puterii lor de convingere, dar și naivității sau disperării oamenilor bolnavi.

În sec. XXI tinitusul este un simptom relativ frecvent, ce poate apărea izolat sau în cadrul unui tablou clinic extrem de complex, pentru a cărui evaluare sunt necesare eforturile unei echipe întregi de specialiști: ORL-ist, neurolog, cardiolog, neurochirurg, psiholog sau psihiatru.

Statisticile indică o frecvență de trei ori mai mare la femei decât la bărbați, indiferent de grupa de vârstă, deși se constată o incidență mai mare în decadele a doua și a treia de viață (la tineri). Aceste rezultate au condus la ipoteza cu privire la creșterea riscului de tinitus în rândul celor care au obiceiul de a asculta muzică la un volum crescut.

Cauzele depistate în decursul timpului ca fiind determinantul apariției acufenelor pot fi grupate în funcție de aparatele și sistemele implicate:

1. Patologie otologică: inflamații și traumatisme ale urechii externe și ale urechii medii, dopul de cerumen, presbiacuzia, intervenții pe ureche, sindromul Meniere, sindromul vertiginos și sindromul vestibular periferic, otoscleroza, trauma sonoră.

2. Tulburările circulatorii: hipertensiunea arterială, ateroscleroza, șunturile arterio-venoase, suflurile vasculare.

3. Afecțiuni neurologice: accidente vasculare cerebrale ischemice, traumatismele craniale-cerebrale, scleroza multiplă.

4. Afecțiuni endocrinologice: diabetul zaharat (în special DZ tip II), dislipidemiile, hipo- și hipertiroidia (prin complicațiile generate de acestea).

5. Tumori: neurinomul de acustic sau alte tumori intracerebrale.

6. Medicamentele ototoxice: antibiotic ototoxice, unele diuretice, analgezice și antipiretice, antidepressive sau citostatice.

7. Substanțe toxice: monoxid de carbon, benzen, plumb, arseniu, mercur, alcool, nicotină.

Terapia tinitusului este dificil de stabilit și de individualizat, la fel de dificil ca și stabilirea cauzei care a dus la apariția acestuia. Tratamentul poate fi medical, chirurgical, prin amplificare, mascare, amplificare combinată cu mascare, psihologică sau terapie alternativă.

După o anamneză minuțioasă, care va stabili caracterul și intensitatea acufenelor, urmează un examen clinic amănunțit și o serie de investigații de laborator cu privire la statusul biologic al pacientului, dozări hormonale, investigații audiologice complete (subiective și obiective), eventual examinări radiologice (ECHO, Rx, RMN, CT) în scopul identificării cauzei acestui simptom. Din păcate, în foarte multe cazuri, etiologia rămâne necunoscută.

Tratamentul medical sau chirurgical este, eminent, unul etiologic, ce are menirea de a acționa asupra cauzei care a determinat apariția tinitusului. De exemplu plasarea unui stent în cazul depistării unui suflu vascular determinat de stenoza arterei carotide.

La pacienții care prezintă și hipoacuzie cu indicație de **protezare auditivă**, prin purtarea aparatului auditiv se reușește mascarea cu succes a acestor acufene. Există, de asemenea, aparate intraauriculare capabile să emită un sunet de mascare, utilizate exclusive pentru pacienții cu acufene.

Terapia cognitivă are drept scop conștientizarea de către pacient a faptului că tinitusul nu este o boală, ci numai un simptom supărător, care nu trebuie să afecteze calitatea vieții. Neliniștea emoțională pe care pacientul cu tinitus o descrie este rezultatul gândurilor vis a vis de acufene, de posibilele cauze ale acestora și a ceea ce pacientul crede despre problema sa. Viziunea optimistă va ajuta cel mai mult la depășirea acestor probleme.

O utilizare tot mai largă au căpătat **tratamentele naturiste**, Ginkgo Biloba fiind planta cea mai indicată în tratamentul tinitusului, în special pentru efectele sale benefice recunoscute asupra sistemului circulator și al sistemului nervos.

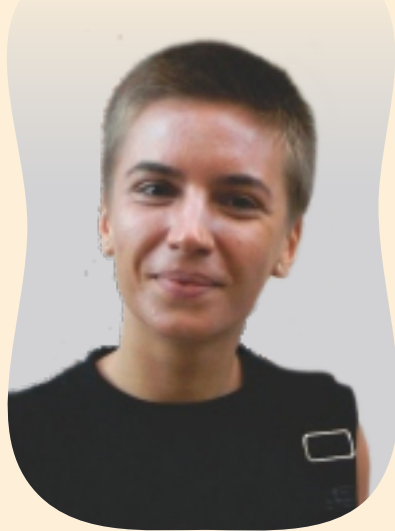
Meloterapia face parte din metodele de relaxare utilizate de către psihoterapeuți cu succes, mai ales în rândul persoanelor adulte.

Metodele moderne de terapie a tinitusului prin mascare prind contur în medicina românească. Cine știe, poate peste câțiva ani, persoanele chinuite azi de aceste sunete fără obiect, ce vin „de nicăieri”, fie zi, fie noapte, își vor găsi liniștea mult mai ușor, prin metode la îndemână oricărui pacient.

Pentru mai multe informații așteptăm întrebările Dumneavoastră pe adresa sanatate@romsound.ro

Dr. Marina PRUNEA
Director medical RomSound

JADUL-MIT SAU REALITATE?

Bună ziua, tuturor!!!
mă numesc **Hriscu Simona Ioana** și am 25 de ani. Mi se pare vârsta potrivită pentru întrebarea: „Cum pot să-mi mențin corpul tânăr și sănătos toată viața?” Știu,

sună mai mult a basm, dar

căutând soluții, pot măcar să-l mențin cât mai mult timp în starea lui funcțională, dar suficient despre partea materială, partea vizibilă, trecătoare a omului. Pentru a-ți menține sănătatea, în primul rând, trebuie să fii în armonie cu tine, cu cei din jurul tău și nu în ultimul rând cu natura, cu întregul univers.

Mereu am știut să-mi răsfăț trupul cu diferite creme, mult sport, multe lichide și diverse cure pe baza de fructe și legume, gândind, că folosesc tot din ce poate natura să-mi ofere. M-am înșelat! am descoperit asta în 2010, când destinul m-a condus pe un alt drum, diferit de cel superficial, întâlnit de mine până atunci. Prin intermediul mamei (o naturistă convinsă) l-am cunoscut pe domnul Vasile Dănăilă Pazvante, care și-a donat toți banii, sufletul și energia pentru a amenaja parcul din orașul Tecuci, numit: „Colț de rai”. În afară amenajărilor florale deosebite, ciripitul păsărilor, găsim o impresionantă colecție de flori de mină și minerale, toate expuse în aer liber... un mare om!

Am făcut câteva drumuri împreună cu familia pentru a sta cât mai aproape de ele, de energia pământului, asta după ce am fost convinsă de diferite păreri că durerile din cauza dublei scolioze și cifozei vor dispărea treptat. Așa a și fost! Pe lângă starea de bine care s-a menținut zile întregi, am descoperit că pentru a avea o sănătate de fier trebuie să păstrezi un echilibru între trup și suflet. Cu toții știm că în momentul în care intri într-un subiect, încep să curgă informații din toate direcțiile și așa am ajuns să dețin un cabinet de termomasaj cu pietre de jad. De ce jad, din atâtea pietre existente pe această planetă? Pentru că e singura care intră în armonie perfectă cu toate organismele vii.

Consultând dicționarul, descoperim că jadul este o piatră semiprețioasă, compusă din silicat natural de aluminiu, calciu și magneziu, de culoare albă-verzuie până la verde închis, cu luciu sticlos, folosită la confecționarea unor obiecte de artă.

Navigând pe internet, aflăm că numele de jad deriva din termenul spaniol "pedra de jiada"(prima atestare

existând din anul 1565). Despre jad s-au scris multe cărți: în limba chineză; limba engleză; limba franceză și alte limbi occidentale. În antichitate medicii foloseau pulbere de jad la fabricarea medicamentelor. În diverse cărți medicinale, tipărite în Orient, jadul este descris ca piatră care vindecă organele afectate și ajută la eliminarea toxinelor din organism. Se știa că jadul ajută la problemele rinichilor, coloanei, căilor urinare, stomacului și colonului. Pentru femeile însărcinate era recomandat să poarte articole din jad pentru ușurarea procesului de naștere. O mărturie vie, o am de la un domn în vârstă de 86 de ani, un client care își amintea în timpul masajului, de vremurile de mult apuse, pe când doar boierii dețineau pietre de jad și le aplicau pe zonele dureroase pentru a-și ameliora starea de sănătate.

În prezent în multe țări din lume se folosesc bile de jad pentru masajul facial și corporal. El are rolul de a netezi pielea feței și de aceea, cosmetologii la sfârșitul masajului aplică plăci de jad pe față.

Terapia cu pietre de jad (Casa Jad-www.casajad.ro) combină principii binecunoscute de medicina tradițională chineză, precum acupresiune, presopunctură, reflexoterapie, moxibustie, masaj.

Patul este minunat pentru tratarea sau prevenirea afecțiunilor coloanei vertebrale: sciatica; scolioza; spondiloza; lombosciatica; cifoza; lordoza și reumatism. Reglează menstruația tulburările de menopauză, disfuncțiile sexuale și afecțiunile circulatorii (hipo și hipertensiunea) ateroscleroza, sindromul mâinilor și picioarelor reci, dureri de picioare.

Elimină de la prima ședință starea de stres, migrena, amețea, insomnia, oboseala cronică, instabilitatea emoțională și depresia. Merită încercat!

Pentru și mai multe informații vă așteptăm la C.A.R.P. Bârlad. Toți membrii beneficiază de gratuitate.

Simona HRISCU

Dezlegări rebus:

Soare....: BLAGA – VICOL – LUMINĂ – OEZA – ADOB – LUNGU – NON – FELEA – S – DV – EXCES – PT – IISO – SACELA – ACOSTA – UTAN – N – L – UNS – ANE – ANAT – DOI – ES – ORIER – BETC – TRESTII – RAU.

...de toamnă: BRUMAR – CAMP – LUCA – ACO – NA – AG – RECOLTA – GIROVEANU – V – ANOTIMP – FOI – AMAN – TA – ZI – F – A – STANCU – LUNA – O – DR – M – AR – RAPCIUNE – USCAT – ANTON – TULBURE – AVI.

SOARE...

...DE TOAMNĂ

ORIZONTAL: 1) Din lirica acestui poet-filozof am selectat titlul „Soare iberic” (Lucian) – Scriitor român, autorul piesei „În întâmpinarea soarelui” (Dragoș; 1920-1981). 2) E dată de soare – Mică piesă de conexiune. 3) Un fel de cărămidă arsă de soare, care se folosea mult în Peru – Actor-scriitor, autorul volumului de povestiri „Cu soarele în brațe” (Alexandru D.). 4) Prefix – Liric român, a publicat în 1958 „Soarele și liniștea” (Victor). 5) Doina Vasiliu – Abuz – Pentru puțin!

6) Localitate în „Țara soarelui răsare” – A țesăla caii. 7) A apropia o navă de țărm – Poetul de sorginte maramureșeană, care-i descrie pe cocori „cu-aripi grele / de năzuinți și soare” (Tiberiu). 8) Dat cu grăsime – Poem filozofic de Victor Hugo. 9) Zeița Cerului la asiatici (mit.) – Vine după unu – Elena Soare. 10) Pescar cu plasa – Drug de lemn folosit în tăbăcărie (reg.). 11) Ierburile luminișului în care pătrunde soarele (Eminescu) – Hain.

VERTICAL: 1) Voce lirică în poezia românească, autoarea volumului „Soarele de apoi” (Ana). 2) Regele Soare al Franței – Perdea solară. 3) Zeul Soarelui la egipteni (mit.) – Privitoare la soare (fem.). 4) Coccoșă (reg.) – Zeița care-l întâmpină pe Soare (mit.) – Răsărit la Tismana! 5) Interval de timp în care se efectuează o revoluție completă a pământului în jurul soarelui – Florin Xenopol – Dumneata – Primele etape! 6) Bardul de la Mircești care a scris „Soarele, vântul și gerul” și „Soare de iarnă (Vasile). 7) Personaj ostil lui Ștefan cel Mare din drama „Apus de soare”, de Barbu Șt. Delavrancea – Răsare soarele! 8) Actor român, a jucat în filmul lui Mircea Veroiu „Umbrele soarelui” (Șerban) – Ion Barbu. 9) Pește de apă dulce – Literă din alfabetul grecesc – Intrare în cerc! 10) Cineast japonez, a semnat regia la filmul „Toamnă însorită” (Yasujiro) – Satelit al soarelui. 11) Notă solară – Poetul Necuvintelor, autorul titlurilor „Pana de soare” și „Soarele era...” (Nichita).

Dicționar: OEZA, ADOB, IISO, ANE, ANAT, BETC, GIB.

ORIZONTAL: 1) Numele popular al lunii noiembrie – De pe el toamna se culeg roadele. 2) Prozator român, autorul volumului „Sub cerul toamnei de atunci” (Ștefan) – Primele acorduri – Sfârșit de toamnă! 3) Argint (simb.) – Bogăția toamnei. 4) Compozitor român, autorul melodiilor „Am strâns toamnă după toamnă”, „Pe strada toamnei, e primăvară”

(Aurel; n. 24.09.

1916). 5) Toamna – „... de toamnă”, povestire de Mihail Sadoveanu. 6) Clasic al penelului, a pictat „După culesul viei” (Theodor) – Început și sfârșit de toamnă! – „... de septembrie”, poezie de Lucian Blaga. 7) Scriitor român, autorul poeziilor „Rugă de toamnă”, „Început de toamnă” și „Toamnă rodnică” (Zaharia; n. 7.10.1902). 8) Septembrie, octombrie, noiembrie (sg.) – Început de drum! 9) Aer de țărm – Septembrie, în popor. 10) Pământ secetos – A colaborat cu Savel Stiopul (regie) la filmul „Anotimpuri” (Ion). 11) Autorul cărții pentru copii „Toamna de sub nuci” (Victor) – Prefix pentru păsări.

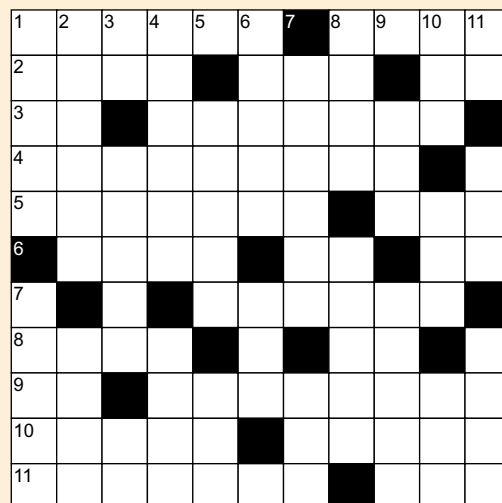
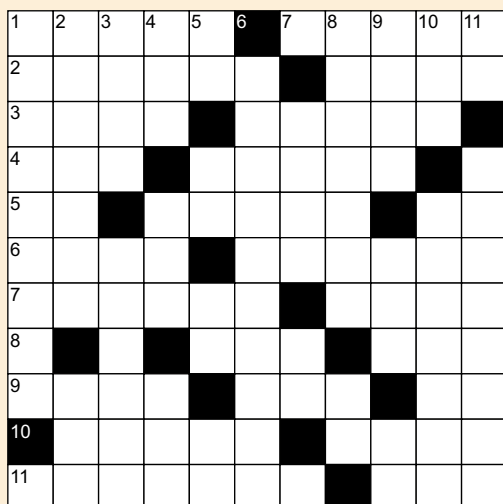
VERTICAL: 1) Poetul-filozof, ne-a descris o „toamnă de cristal” (Lucian) – Într-o „Nocturnă” bacoviană „e-o muzică de toamnă” și cu notele

acestui instrument muzical de suflat. 2) Metaforă pentru culorile toamnei – Cineast român, a regizat filmul „Septembrie” (Timotei). 3) Miez de nucă! – Compozitor român, semnatarul melodiei „Seară de toamnă” (Elly) – Cele din clasă! 4) Idee fixă – Rasă de cal. 5) Scos din posesie – Avantaj. 6) Inflorescență în formă de ciorchine – Pseudonimul literar al celui care a scris „Rapsodii de toamnă”.

7) Cum e poama toamna, bună de cules – Ace încurcate. 8) Râu în Anglia – Locuitor din Munții Anzi. 9) Rocă vulcanică – Aieră. 10) Sfârșit de toamnă! – Regizorul japonez al filmului „Toamna însorită” – Noiembrie (presc.). 11) La revedere! – Se culeg toamna – Adestina.

Dicționar: CAE, COLN, TUF.

Pagină de
Serghei COLOȘENCO

Coordonatori:

Gruia NOVAC
Serghei COLOȘENCO
Nicolaie MIHAI

Tehnoredactare:

Bogdan ARTENE

Adresa redacției:

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR
„ELENA CUZA” - BÂRLAD

Str. Nicolae Iorga nr.7A, cod 731182

Tel.: 0235 421340 ; e-mail: carpensionari@yahoo.com

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L. Bârlad

ISSN 2247 – 3580 ; ISSN-L = 2247 – 3580

LISTA FAMILIILOR MEMBRE C.A.R.P „ELENA CUZA”,

care au aniversat „Nunta de aur” și au fost premiate

(31 familii mediul rural, 55 familii mediul urban)

Albu Constantin - Zoia, Ivești, Albu Neculai - Ioana, Ivești, Baci Vasile - Maria, Bârlad, Balaban Dumitru - Safta, Bârlad, Bighiu Gheorghe - Ștefana, Bârlad, Blănaru Fulger - Maria, Bârlad, Bolohan Gheorghe - Maria, Fălcu, Bujăniță Gheorghe - Marița, Roșiești, Bularda Ștefan - Valeria, Șuletea, Burghilea Ștefan - Verginia, Bârlad, Butnaru Aurelian - Elena, Perieni, Caloianu Gheorghe - Gherghina, Ivești, Chiculiță Aurel - Elvira, Bârlad, Chiper Constantin - Mariea, Sat Cepești Com Bogdănița, Clapon Constantin - Măndița, Bârlad, Corozel Ioan - Maria, Fălcu, Corodanu Vasile - Cornelia, Bârlad, Cotoranu Constantin - Tasia, Roșiești, Crețu Gheorghe - Maria, Puiești, Cristea Marin - Florica, Bârlad, Cucu Ion - Maria, Bârlad, Dăboi Nicolaie - Aurica, Bârlad, Dimofte Ioan - Vasilica, Ivești, Druțu Dumitru - Aurica, Bârlad, Dumitrașcu Ilie - Virginia, Bârlad, Dumitru Gheorghe - Ioana, Bârlad, Enciu Mihai - Maria, Bârlad, Filon Ștefan - Elena, Bârlad, Fotachi Gheorghe - Catinca, Fălcu, Gălățanu Alexandru - Maria, Bârlad, Gheorghiu Dima - Maria, Ivești, Gheorghiu Culiță - Iulia, Bârlad, Gheorghiu Petru - Petca, Bârlad, Ghilasi Ioan - Catinca, Bârlad, Ghiliniță Dumitru - Ruxanda, Bârlad, Grădinaru Alexandru - Otilia, Sat Drujești Com Banca, Huștiu Ioan - Olimpia, Bârlad, Iacob Constantin - Emilia, Bârlad, Ifteni Gheorghe - Constanța, Bârlad, Iovu Petre - Elvira, Sat Brădești Com Vinderei, Istrate Gheorghe - Maria, Bârlad, Jătaru Toader - Victoria, Bârlad, Leuțanu Gheorghe - Maria, Bârlad, Lupu Manolache - Catrina, Ivești, Machidon Nicolai - Lina, Perieni, Malihen Ivan - Gabriela, Bârlad, Marchidan Mircea - Verginia, Bârlad, Matei Vasile - Elena, Bârlad, Maxim Corneliu - Marghioala, Bârlad, Mătreață Alexandru - Elena, Bârlad, Mereuță Nicolai - Elena, Bârlad, Micu Ioan - Lucia, Puiești, Mihalache Virgil - Vasilica, Bârlad, Miron Ștefan - Elena, Bârlad, Mocanu Constantin - Veta, Bârlad, Moraru Dumitru - Lucica, Puiești, Morisică Gheorghe Mihai - Constanța, Bârlad, Munteanu Dumitru - Iosefina, Bârlad, Năstase Grigore - Florica, Bârlad, Neamțu Ioan - Tasia, Vinderei, Nourescu Gheorghe - Mina, Bârlad, Nuțu Costică - Aurica, Bârlad, Olaru Vasile - Veronica, Bârlad, Onel Neculai - Emilia, Bârlad, Pascal Gheorghe - Zoia, Șuletea, Pecheanu Mihai - Georgeta, Roșiești, Pleșu Ghiorghe - Maghița, Coroiești, Pletea Toader - Elena Ioana, Bârlad, Popa Gheorghe - Florica, Bârlad, Popa Pandelea - Maria, Roșiești, Rășcanu Alexandru - Ștefana, Sat Brădești Com Vinderei, Săndulache Vasile - Lucreția, Bârlad, Scutaru Ioan - Niculina, Bârlad, Serghie Edison - Georgeta, Bârlad, Sîrbu Mihai - Ana, Bârlad, Spaimă Aurel - Maria, Bârlad, Stanciu Petru - Maria, Ivești, Șerban Constantin - Elena, Sat Brădești Com Vinderei, Tănasă Antohe - Elena, Bârlad, Toma Ghiorghe - Profira, Coroiești, Topală Ion - Lucreția, Pogana, Torcescu Traian - Ilinca, Bârlad, Trifan Ioan - Ioana, Bogdănești, Vasiliu Constantin - Elena, Bârlad, Vesel Aurel - Coralia Liliana, Bârlad, Zota Petru - Elena, Bârlad, Verdeș Aurel - Anastasia, Bârlad.